

ב"ה, שנת ה'תשע"ח

מזכרת נצח

שבת חגיגת שבע הברכות
יאר שפואל ואורית כהן.

פרשת ויקרא, ט"ו אל-חשוון
אקטוב, ארץ הקודש

© כל הזכויות שמורות לאלעזר כהן
Elazarcohen770@gmail.com
+972-58-78-770-12

מהדורה ראשונה: מר-חשוון 5778
הודפס באשקלון, ארץ הקודש.

פתח דבר

לכל הקרובים והידידים המשתתפים בשמחתנו-שמחת **שבת שבע-ברכות**,
שבת **פרשת וירא, ה'תשע"ח**, כאן בעירנו **אשקלון, אה"ק ת"ו**.

אנו מודים לה' על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו, **בנישואי צאצאינו** החתן הת' הרב **יאיר שמואל הכהן** שי' עב"ג הכלה המהוללה מרת **אורית** תחי' ביום ראשון, אור ליו"ד מרחשוון שתא זו.

התודה והברכה מובעת בזה לבני המשפחה, ידידינו ומכירינו שיחיו, שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחתנו, ולברך את צאצאינו שיחיו בברכת מזל טוב מזל טוב, וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.

בתור מזכרת משמחתנו, הנה, מיוסד על הנהגת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע בחתונת כ"ק אדמו"ר זצוקל"ה נבג"מ זי"ע עם הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא ע"ה, הננו בזה להגיש לפני כל הנוטלים חלק בשמחתנו, תשורה זו הכוללת:

א. **פותחים בברכה-שיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו-חג הפורים תשי"ד.**

ב. **תדפיס מתוך ספר העתיד לראות אור אי"ה-שיחות הרבי ערוכות בלשון קלה**, נכתב ע"י אחי החתן ופורסם בבימות שונות במהלך השנים האחרונות.

ג. **פרסום ראשון** -כתב יד קודשו של כ"ק אדמו"ר המהר"ש זי"ע – סדר המסעות ועוד – בקשר עם שמחת ה'דין-נצח' דשבוע זה ממש בהחזרת מסכת היבמות דילי' לבית חיינו.

הא-ל הטוב, הוא יתברך, יברך את המשתתפים בשמחתנו, ואנשי ביתם יחיו, בתוך כלל אחב"י יחיו, בברכות מאליפות מנפש ועד בשר.

בשם משפחות כהן והנדווקר-
הת' אלעזר הכהן שי' כהן.

שיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א.

ידוע מענה אדמו"ר הזקן על השאלה מה גדול יותר, אהבת ה' או אהבת ישראל – שאהבת ישראל גדולה יותר, כיון ש"אוהב מה שהאהוב אוהב". ובפעם אחרת הוסיף, ש"ואהבת לרעך כמוך" הוא כלי ל"ואהבת את ה' אלקיך".

וביאור הענין – ע"פ מה שמבאר אדה"ז בעצמו בתניא ש"העושים גופם עיקר ונפשם טפלה אי אפשר להיות אהבה ואחוה אמיתית (דהיינו – אהבה באופן ד"כמוך", כפי שאוהב את עצמו) ביניהם", כיון שהגופים מחולקים. ורק כאשר עושים **נפשם** עיקר, דהיינו שמתחשבים עם השורש והכוונה כו' – אזי יכולה להיות אהבה אמיתית, כיון שאין זו אהבה **לזולתו**, אלא אהבה **לעצמו**, שהרי "אב אחד לכולנה".

וזהו ביאור הענין ש"ואהבת לרעך כמוך" הוא כלי ל"ואהבת את ה' אלקיך" – כיון שאהבת ישראל קשורה עם הענין ד"אב אחד לכולנה".

ועפ"ז מובן, שאהבת ישראל צריכה להתבטא גם **בנוחניות**, דהיינו לעשות טובה ליהודי **בנוחניות** – דכיון שכל הענין דאהבת ישראל הוא מצד שהאדם עושה **נפשו** עיקר, הרי כן הוא גם בנוגע **לזולתו** (שהרי הוא אוהבו כמו את עצמו, כנ"ל) **שנפשו** של הזולת היא העיקר אצלו. ולכן, כאשר רואה יהודי אחר, וביכלתו לעשות לו טובה **רוחנית**, דהיינו טובה **בנשמתו** – ודאי יעשה זאת.

ב.

ע"פ האמור יובן מאמר הגמרא ש"ואהבת לרעך כמוך" "זו היא כל התורה כולה" – דלכאורה קשה להבין, שהרי הענין דאהבת ישראל נוגע, לכאורה, רק ל"מצוות שבין אדם לחבירו", ולא ל"מצוות שבין אדם למקום"?

אמנם, ע"פ ביאור אדמו"ר הזקן הנ"ל – יובן הטעם לכך שאהבת ישראל היא יסוד כל התורה:

ע"פ ביאור אדמו"ר הזקן בתוכן הענין דאהבת ישראל – הרי היסוד דאהבת ישראל הוא **להתפשט ממציותו**, שכל מציאותו תהי' מילוי הכוונה העליונה, שכן, כאשר האדם עומד במציאותו, הרי הוא והזולת הם **שני ענינים נפרדים**, ואי אפשר שתהי' אהבה לזולת "כמוך"; כדי שיוכל לאהוב את זולתו "כמוך", הרי זה רק כאשר האדם **מבטל** את מציאותו, כך שכל מציאותו חדורה בביטול לאלקות.

– פעם הלכו חסידים בדרכם מהתוועדות חסידית, שנמשכה עד שעה מאוחרת בלילה. בדרכם מהתוועדות, צעדו החסידים באמצע הרחוב – כפי שהיו נזהרים פעם מהליכה "בצדי דרכים" – וניגנו ניגון, שכנראה לא סיימו לנגנו בעת ההתוועדות. בינתיים התקרב אליהם פקיד מהמשטרה, ושאל אותם ברוסית: "קטאָ אידיאָט?" (מיהו ההולך?), אחד החסידים, שידע מעט רוסית והבין את שאלתו של הפקיד, ענה: "**ביטול אידיאָט!**" ("ביטול" הולך!). – החסיד הנ"ל הי' חדור בענינים אודותם דובר בעת ההתוועדות; "ביטול היש", "ביטול במציאות", "אין עוד" וכו', עד כדי כך שזו היתה כל מציאותו, ולכן ענה בפשטות (על שאלתו של הפקיד) – "**ביטול**" הולך! והפקיד – קיבל את המענה והלך לו...

יש צורך להיות חדורים לחלוטין בענינים אודותם מדברים, עד שגם כאשר מתעסקים עם **גוי**, שפוגשים גוי ברחוב והוא שואל מיהו ההולך, יש לענות לו "ישר ולענין", כפי האמת – **"ביטול אידיאָט"**!

וזהו שאהבת ישראל (שנעשית ע"י ביטול מציאותו) הוא כל ענין התומ"צ – שהרי ענין התומ"צ הוא עבודת הבירורים, בירור הניצוץ האלקי שבדבר הגשמי, דהיינו שיורגש **בדבר הגשמי** מציאותו האמיתית, שהיא **אלקות**. וכסיפור הידוע ע"ד החסיד ר' בנימין קלעצקער, שפעם, כשערך חשבון בעניני עסקיו, הרי לאחר שסיים את החשבון והגיע ל"סך הכל" – רשם **"אין עוד מלבדו"**! כלומר: אין הכוונה שהוא **לא** עשה את החשבון עצמו; הוא חישב נכון את כל המספרים, אלא ש"סך הכל" של **המספרים עצמם** הי' "אין עוד מלבדו", דהיינו, **שבדבר הגשמי עצמו** נרגש שמציאותו היא אלקות.

ג.

וביאור הענין:

בכל הנבראים שברא הקב"ה בעולם ניכר שיש בהם ענין **האחדות**. וכפי שרואים במוחש – ששום נברא אינו יכול למלא את תפקידו בעצמו, ללא סיוע של נברא אחר, אלא כל נברא חייב להיזקק **לנבראים אחרים**, שבזה ניכר שכל הנבראים ממלאים **יחד** תפקיד **אחד**.

וטעם הדבר – דמכיון שכל הבריאה נבראה (ונבראת בכל רגע) ע"י הקב"ה, שהוא "הוי' **אחד**", הרי ענינה של הבריאה הוא **אחד** – לפעול ולגלות את ענינו של הבורא, "הוי' **אחד**".

אלא שענין זה הוא **בהעלם** בהנבראים, וכדי שיבוא לידי גילוי, הרי זה ע"י פעולתם של **בני**, שהם "גוי **אחד**", שענין האחדות הוא בגילוי אצלם, ולכן, עי"ז שבנ"י מקיימים את התורה, שגם היא "תורה **אחת**", ומתאחדים יחד ע"י הענין דאהבת ישראל – מגלים הם גם בנבראים את האחדות שבהם, היינו שהם מגלים את הענין ד"הוי' **אחד**" שבבריאה. וזהו הפירוש "גוי **אחד בארץ**" – שהם מגלים את הענין ד"אחד" גם "בארץ"...

ד.

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר כמה פעמים, שתקופה זו היא הזמן האחרון של הגלות, ו"הנה זה – משיח – עומד אחר כתלנו".

והענין בזה:

"כתלנו" – קאי על הכותל המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים, שנעשה ע"י העוונות, כמ"ש "עוונותיכם היו מבדילים גו".

וזהו "הנה זה עומד אחר כתלנו" – שמשיח כבר נמצא, אלא שהוא "עומד אחר כתלנו", אחר הכותל שאנו הקמנו (ע"י העוונות), ועלינו רק **לשבור את הכותל המפסיק**, ומשיח יהי אצלנו!

ענין המשיח – התחיל **מיד בזמן החורבן**, כמאמר הגמרא שכבר בשעת החורבן "נולד מושיען של ישראל". ומאז – הרי כמעט בכל דור ודור ישנו משיח, אלא שהדור לא זכה שמשיח יתגלה. ונוסף לזה (שמשיח נמצא בכל דור ודור, אלא שהדור לא זכה שיתגלה) – הרי ישנן בפרטיות שנים מסויימות, שעליהם היו "קיצים", וגם בשנים אלו לא זכה הדור שמשיח יתגלה.

וכידוע שהי' הקץ של רש"י שלא זכו שיתגלה בו משיח, וכן הקץ על שנת ת"ח מהזוהר, שגם בו לא זכו שיתגלה משיח.

ועד"ז הי' המאורע עם שלמה מולכו, שהי' מקובל גדול, ומסר נפשו להתווכח עם ה"אפיפיור" ברומי, ברצונו להביא את הגאולה. אלא שהדור לא זכה לכך, והוא עצמו זכה להישרף על קידוש השם (שבעל ה"בית יוסף" התפלל כל ימיו שיזכה לזה), ונשאר ממנו ספר, וכן "דגל" שתלוי בביהכנ"ס (של המהר"ל) בפראג, שזהו חיזוק לענין הגאולה.

אלא שכל הנ"ל הוא **בדורות שלפנ"ז**, אבל עתה עברנו כבר כל ענינים אלו כו', "כלו כל הקיצין", וכפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעתה הצית כבר הקב"ה את חומות הגלות!

על כל אחד לדעת שהדבר **תלוי בו**. ישנם עדיין "פכים קטנים" שצריכים לבררם, ועל כל אחד לדעת שהכוונה היא **אליו** – שהוא צריך לברר "פכים קטנים" אלו, ועליו מוטל התפקיד להפיץ את מעינות תורת החסידות.

ופעולות אלו – **ישברו** את ה"כותל" המפסיק, ונזכה לביאת משיח בגילוי, למטה מעשרה טפחים.

משיחת חג הפורים, ה'תשי"ד.

תדפיס מתוך ספר העתיד לראות אור אי"ה

תומש בראשית:

פירוש הראשית:

איזו התרגשות... רק השבוע חגגנו כולנו יחדיו, כל העם היהודי בשמיני עצרת ובשמחת תורה בבתי הכנסיות ברחבי כל העולם היהודי, שעות על גבי שעות רקדנו בניסיון לשאוב את דליי שמחה לכל השנה כולה, כל יהודי באשר הוא הרגיש קשור באמת לשמחה הגדולה ואף נטל חלק פעיל שכזה, עד שלמלאכים למעלה בשמיים היו הרבה סוליות נעליים לאסוף באסרו חג, שאהיות בודדות שמוכיחות עד כמה היהודים, בניו של מלך מלכי המלכים אוהבים את התורה הקדושה, שמחים על כך שזכו לסיים עוד מחזור של שנה שלימה של לימוד התורה ובו זמנית מתכוננים להתחיל אותה בסבב החדש...

מספרים סיפור מלא מוסר השכל, על אותו יהודי עם-הארץ מובהק שנראה רוקד בכל כוחו בשמחת-תורה. כאשר שאלוהו: "מה אתה שמח? אילו היית מתייגע בתורה כל השנה, היינו עוד מבינים, אך מכיוון שאתה עם-הארץ, מהי פשר השמחה?". השיב להם האיש: "וכשאחי משיא את בנו, אינני שמח בשמחתו?"...

סיפור זה מאוד נחמד אך אינו כל כך מדויק, התורה אינה נועדה רק בשביל הלמדנים הגדולים, אלא אדרבה, להפך ממש! השמחה בשמחת תורה נועדה לכל יהודי באשר הוא, והראייה לכך היא אשר בשמחת תורה המנהג הוא לרקוד עם ספר התורה בעודו סגור ומכוסה, להורות לנו אשר השמחה היא אצל כל יהודי, חכם ותם, עשיר או עני, קטן או גדול, ובעצם, השמחה היא על עצם הקשר שלנו עם התורה, אותה תחושה פנימית אשר נמצאת אצל כל אחד רק על זה, צריכים לרקוד במהלך השנה כולה...

עם כל זאת, אסור לנו לעצור פה, החתונה היא לא רק של בן אחי, אלא שמחתי שלי היא, ועלינו להחליט ישר אחרי החג, ישר בשבת בראשית על קביעת עיתים קבועים לתורה במהלך השנה הבאה, ובאם יבוא הבן החכם וישאל: מהי הדחיפות שלנו כל כך לקבוע ישר ולא לחכות? מהו הלחץ הגדול?

על כך עונה משפט חסידי עתיק: "שבת בראשית משפיעה על השנה כולה, וכפי שאדם מציב את עצמו בשבת זו-כך הוא מתנהג בכל השנה", למה דווקא בשבת בראשית? בפרשת בראשית לומדים אנו מתיאור בריאת העולם מהי התהוות של "יש מאין", כשיהודי רוצה לעשות "כלי" לאלוקות ולשפיע עליו לדעת שגם כאשר הדבר קשה לפי סדרי הטבע, אל ייאוש לרגע, כשיזכור שה' מהווה את העולם בכל רגע, יזכור הוא שמציאות העולם האמיתית היא לימוד התורה הקד', ע"י קריאת פרק תהילים, פרק משנה ופרק תניא גם בהולכו ברחוב וגם בעסק-מכריע הוא את העולם לכף זכות-ובכך יביא את הגאולה...

פרשת נח:

התורה והוראותיה נצחיות הן לעד, בכל דוד ודור, בכל זמן ובכל מקום, ומובן מאליהן אשר באם מדי שבוע בשבוע מתחלפת לה פרשת השבוע וקוראים פרשה אחרת, אזי מוכח מכאן שמרומזים תמיד באותה פרשת השבוע הספציפית אותה נקרא הוראות בנוגע למאורעות המתרחשים באותו שבוע ונדע כיצד להתנהג.

בסיום פרשת השבוע שלנו, פרשת נח, מסופר אודות חטא דור הפלגה, האנשים אשר חיו לאחר המבול החליטו להתאגד ולהתאחד יחדיו תחת המטרה לבניית עיר ומגדל לדירה משותפת, ובעצם ניתן לומר שאף הייתה כתוכנית הבנייה של גורד השחקים הראשון בהיסטוריה, מקור הסיבה לכך היה חששם: "פֶּן־נִפְּוֹץ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ", בעיני ה' הדבר לא מצא כל כך חן והוא הפר את עצתם לבנות את העיר הגדולה עם המגדל ובלבל את שפתם לגמרי, עד שהחריב את המגדל כולו.

לכאורה תשאל השאלה מדוע התורה מספרת לנו את כל סיפור זה? מה אנו יכולים ללמוד מכך לחיי היום-יום? ובאם התורה כל כך מפרטת-מתחייב לומר שבסיפור זה טמונה ומסתתרת עבורנו תובנה והוראה עמוקה לכל דור ודור...

ובכן, הרבי מסביר שההוראה היא כזו: לאחר ה"מבול" לפני עשרות שנים, זמן בו הסתיר ה' את פניו בחיצוניות מעמנו והוכחדו מיליוני יהודים בשואה, עלינו, כמיעוט שניצל ונולד מתוך ההריסות להיזהר שלא ליפול בטעות זו של שארית הפליטה אז, לאחר המבול בדור הפלגה, ובכך למנוע את אותן תוצאות רח"ל. יכולים אנו לשאול, מה כבר חטאו דור הפלגה? לכאורה, הם בשה"כ רצו אחדות, עיר ומגדל כזה אשר גם למרחקים ידעו עליהם, ובכך ישמרו גם מפני כניסת אויב!

התשובה היא לכך שפה היה טמונה הנפילה שלהם, כאשר בני עיר מתקבצים יחדיו בכדי "להנציח את שמם", ללא מטרה נעלית יותר, הדבר מראה על אגואיזם ממדרגה ראשונה ללא חשיבה על מטרה

נעלית ורוחנית יותר, במיוחד לאחר שראו במה נפלו קודמיהם במבול, וכך יכלו לבוא לידי גניבה וגזילה, ולכן כעס ה'.

ההוראה ברורה כשמש בצהריים! כאשר בונים את העתיד לאחר נפילה כלשהי, אסור עלינו לחשוב רק כיצד בצורה גשמית אני מתבסס הלוא אלא עלי גם לראות כיצד אני מכניס תוכן רוחני לתוך הבניין החדש, לבנות גם בתי כנסת ובתי מדרשות גדולים וגבוהים אשר ישבו וילמדו בהם את תורת ה', כך נזכה לקיים את רצון ה' ובכך נזכה לתוספת שכר בזיכרון שמנו לעד בבניין נצחי ולביאת המשיח...

פרשת אקד:

א. שנת תשע"ה:

"אברהם אבינו היה החב"דניק הראשון.."

בטח שמעתם את המשפט הזה לא פעם. אך עדיין, מאיפה הגיעו לו הכוחות האלו?!

כתוב במדרש על שמו- "אברהם העברי" שבעצם נקרא כך כי עמד מעבר לצד אחד של העולם- וממש לא התחשב בשאר, להשתחוות לפסל? ממש לא! אבל כולם...? לא משנה לי!

אברהם אבינו היה בעצם היחיד מהאבות שגייר אנשים. אומר הרמב"ם שגם גרים יכולים לומר בתפילה "לאבותינו", כי אברהם אבינו נקרא אבא שלהם!

ד"א. גם הגרים קיבלו את כוח המסירות נפש. כוח שאומר שאני יעמוד מול כולם, ויעשה את השנוי ויקיים מצוות! "לך לך, מארצך, ממולדתך ומבית אבך...!"

אבל רק רגע! משפט חסידי עתיק אומר: "פרשת לך לך כולה שמחה", שגם שאנחנו יוצאים להילחם ביצר הרע ובמסירות נפש, עלינו לדעת:

א. נצליח לנצח רק מתוך שמחה! ב. זה מתחיל מהדברים הקטנים... תפילין, 5 דק' לימוד תורה בכל יום, נתינת צדקה! אז שיהיה בהצלחה!

ב. שנת תשע"ו:

מעשה בילד שובב אשר היה מציק רבות לחבריו, יום אחד בא לאביו וביקש ממנו דרך להשתנות, הורה לו אביב לקחת לוח עץ ושכלל פעם

בו יפגע בחבר יתקע מסמר, עשה זאת הילד וכעבור מספר שבועות בא לאביו ואמר לו כי הלוח מלא עד אפס מקום. הורה לו אביו שעל כל חיוך ומילה טובה שיאמר לחבריו יוריד מסמר-ואכן כך היה. הגיע הילד שוב לאביו ואמר לו: אבא! הורדתי את המסמרים, אבל החורים-נשארו...!

במשנה מסופר אודות אברהם אבינו אשר "נטל שכר" עשרת הדורות שמנח עד אליו. שאלה מתבקשת מאליה היא: ובכי היו הם צדיקים? וגם אם כן, למה נח לא קיבל שכר עבור 10 הדורות שמאדם הראשון עד אליו?

המסקנה המתקבלת היא כי אכן, 10 הדורות הראשונים השחיתו את דרכם כל-כך ולא היה מגיע להם לקבל שכר, השאלה מתחזקת: במה טובה יותר ה"סרייה" השנייה שמנח עד לאברהם, שכן קיבל שכר בשביל קודמיו?!

ההסבר מדהים: מלחמה נגד כל רע כוללת ב' אופנים:

א. רע מוחלט אשר אין מתעסקים איתו כלל ורק דוחים אותו.
ב. רע אשר מעורב בו מעט טוב ושווה ל"טפל" בו ושרע "יתהפך" לטוב.

כך גם אצלנו: הרע שקבוצה הראשונה שעד המבול היה כל כך חזק שהטיפול היחיד בכך היה איבוד טוטלי במבול ואילו הקבוצה השנייה שמנח לאברהם גם חטאו אבל עדיין היה בהם מעט טוב-אותו הצליח אברהם לברר-ואכן קיבל "שכר כולם".

אלוקים מאריך אפיים על חטאי האדם עד 10 דורות. המספר 10 מראה על שלימות, הן בטוב והן ברע. כל אחד נקרא "עולם קטן", 2 הקבוצות ב"עולם הגדול" קיימות גם בנו ורומזות לכל אחד: אסור לך לשקוע ברע תמידי ולחשוב ש"לעולם חוסן"-ממש לא, אסור להסתפק גם בסור מרע, כמו בפרשה: עלינו להוסיף גם ב"ועשה טוב", בפעולות של חסד ואהבת ישראל כמו אברהם אבינו ובכך להוכיח את זכות קיומו עד כה- להוביל לעולם טוב יותר עבור כולנו - עולם של גאולה!

פירוש וירא:

א. שנת תשע"ה:

"כל מה שבעל הבית אומר לך עשה, חוץ מצא!..."
סוף הקיץ. סיום מסלול בבניאס, כולך מתנשף. נזכרת שבתיק יש כמה שקלים. אתה מגיע לקיוסק התקוע בחור הזה, בא לקנות ארטיק קרח שבעיר היה עולה לך שקל וחצי, והבחור המצחיק רוצה 12 שקל...

מענין לגלות מעין סיטואציה שכזו בפרשה. אברהם אבינו מקים "דליקטס הוטל" – מלון 5 כוכבים בסוף העולם שמאלה, במדבר. אכלת? נהנת? ברך לה' קל חי, לא רוצה? תיאלץ להיפרד מעשרות דולרים... מי יתן לך: אירוח כיד המלך, בשר יין פירות ולחמים במדבר? אין צורך לומר, שבסופו של תהליך, כולם כבר מודים לה'. גם עובדי הע"ז החמורה ביותר...

הרבי שואל, מה עזר אברהם אבינו בכך? הרי זו "כפייה דתית"! הרי במילא אותו אחד המשיך אח"כ (אולי) שלא להאמין בה! אז מה יצא לך מזה?

והתשובה היא, כך עונה הרבי מליובאוויטש, שפה מסתתר יסוד חשוב! גם אם נראה לאדם, יצור כלשהו או יהודי שאין לו מעליו השגחה עליונה. יוצר האדם והעולם. הרי שבסופו של דבר, בתוך תוכו מסתתרת הכרה שכזו ולכן אברהם רצה את כולם..

2. שנת תשע"ו:

עשרה ניסיונות התנסה אברהם אבינו ע"ה, האחרון שבהם היה ניסיון עקידת יצחק המסופר בסוף פרשתנו, דווקא בו נאמר: "קח נא את בנך", מסביר המדרש שישנה בו בקשה מה' לאברהם שיעמוד גם בניסיון זה כמו שעמד עד כה בשאר בהצלחה, ולא מובן מדוע אם אברהם לא היה עומד ח"ו וחלילה בניסיון היה זה כאילו ו"ואין ממש בראשונים"? האם אי עמידה בניסיון אחד מורידה את ערך שאר הניסיונות? הדבר איננו מובן!

כמו כן, כל בוקר אנו קוראים בתפילה דווקא את פרשת העקידה, וקשה להבין מדוע נבחרה דווקא היא, והרי במהלך כל הדורות נעקדו על קידוש ה' מיליונים של יהודים ולא מתפללים עליהם, ואם נאמר שהקושי הוא באב ובן, הרי יש לנו את ניסיון חנה ושבעת בניה! וכך גם במהלך השנים!

כדי להסביר זאת נדע כי אברהם אבינו הוא זה מי שפתח לכל צאצאיו- בני ישראל את כוח מסירות הנפש ע"י שקפץ לאש בניסיון אור כשדים, ד"א, כבר הייתה מסירות נפש יותר גדולה מהעקידה, ומהי המעלה שבעקידה?!

ובכן, מסירות נפש אמיתית היא למסור את ה"אני"- להתמסר כליל ללא שום סיבה מסתתרת מאחוריה, כמו פרסום, כסף וכבוד- כי אחרת, אין זו המסירות הנדרשת וכזו ישנם גם גוים שמקיימים... מסירות למעלה מהיגיון!

זהו החידוש בעקידת יצחק, שהייתה ללא היגיון! הרי אברהם ידע שבהיגיון עקידת בנו תגרום לגדיעת מפעל החיים באמונה בה' אותו בנה

בעמל, ידע שיהיה זאת ללא פרסום ולא היה שום סיבה הגיונית לכך אבל עשה זאת מסיבה אחת בלבד- כי ה' ציווה אותנו על כך, ודבר זה גם באור כשדים לא היה, שם אברהם קפץ למען הפצת שם ה' בעולם כולו-ופה מרצון ה' נטו!

וזו המטרה, כל הניסיונות עד עכשיו היו לפי טבעו של אברהם, בעקידה זה הפוך, אברהם אבינו נהג הפך לטבעו-מידת החסד-ונהג בגבורה-כי זה היה רצון ה', וללא ניסיון זה-השאר לא היה שווה, וזה המסר אלינו- מסירת רצון אמיתית היא דווקא מתי שקשה-בהפך מהטבע שלנו, להקהיל את כל הכוחות שטמונים בנו-לבוא לגאולה פרטית-שתביא לגאולה השלימה-אמן!

פרשת חיי-שרה:

א. שנת תשע"ה:

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה".

בפרשתנו, פרשת חיי שרה שהינה פרשה מרתקת ביותר, היא פרשה בה אנו ניצבים ומגלים דרך לחיים, החל מחיינו הפנימיים. וכלה ביחסינו לעולם כולו. המשמעות האמיתית והנכונה למימוש למעשה, על החינוך היהודי והקשר הזוגי, המשפחתי והשכונתי.

בדיחה מספרת על חנות פרחים עליה הגיעו 2 הזמנות: הראשונה היא זר פרחים לעו"ד צעיר על הצלחה וקניית משרד, והשנייה למשפחה אבלה. אחרי ההזמנה מתקבל טלפון זעום ממשרד העו"ד מה זה אמור להיות "תנוח על משכבך...?" בחנות ענו לו: "זה עוד שטויות, מה קיבלנו על הראש ממשפחת הנפטר על ה"ברכות על המיקום החדש"...!

בפרשתנו שנקראת חיי שרה נראתה אותה תמונת מצב. לא רק ששרה נפטרת בפרשה זו, אלא שפה אברהם לוקח את הגר, שהיא היפך רצון שרה?

הרבי עונה תשובה מדהימה על העניין ותוכנה הוא כי פה, איפה שרואים שיצחק בנה המשיך לגדול כמו שאימו- שרה רצתה. התחתן עם רבקה, שזה בדיוק היה משאת נפשה. לכן נקראת הפרשה "חיי שרה".

פה טמון המסר, חיי האדם האמתיים מתבטאים אחרי פטירתו, בכך שבניו וזרעו ממשיכים את דרכו. אם כן, גם אנו נזכור תמיד מהו האור היוצא מהחינוך היהודי...

ב. שנת תשע"ו:

זה היה לפני שנה בדיוק, עליתי על המטוס לכיוון ניו-יורק, ארה"ב, בדרך לבית מדרשו של הרבי מליובאוויטש-770 שבברוקלין ולאהל הק'-ציונו של הרבי שבקווינס, יחד עם אלפי שלוחי הרבי מכל רחבי העולם, מסינגפור ועד לאולדנו שבפלורידה, מהונגריה שבאירופה וממלזיה האפריקנית, מסידני ומטיומן-סיביר, מברזיל ויפן, וכמובן מכל רחבי ארצנו הקדושה-ארץ ישראל-היה זה כינוס השלוחים העולמי של תנועת חב"ד העולמית-וכך גם השנה...

כל אותם 4325 שלוחים מכ-3500 בתי חב"ד שב-86 מדינות(!) מתאחדים יחדיו למשך פחות משבוע למפגן גאוה יהודית, לצבירת מטענים מחדש לשנה שלימה של שליחות מצווה ללא שום ציפייה להחזר גשמי, כלכלי או כספי כלשהו, נמצאים בחור נידח אי שם, ללא מקווה טהרה או חינוך יהודי כשר לבניהם, ללא תמיכה כספית רשמית כמעט, בונים מבנה אחר מבנה לפעילות יהודית שוטפת, מחלקים סופגנייה לאסיר יהודי בודד בחנוכה וקוראים בבתי אבות מגילה בפורים, מביאים שלישיית מצות מהודרות בפסח לחולים בבית הרפואה ותופסים אותך בכל חור עם תפילין, נרות שבת, שופר, לולב או סתם מבקשים את שמך לתפילה בציון הרבי ומזמינים אותך לסעודת שבת, זו שליחות לכל החיים, והשאלה המתבקשת היא: מאיפה הכוח מגיע?!

הרבי מסביר בשיחה לפרשת שבוע זו, חיי-שרה, בה רואים אנו את שליחות אליעזר עבד אברהם למצוא כלה ליצחק, שכל האריכות בסיפור זה היא רק כדי להגיע למעלה המיוחדת שבנישואים של יצחק ורבקה שהשתלשלו דרכו וכך גם עלינו לדעת שבזה ניתן הכוח לשליחי הרבי, עליהם לעמוד בתפקיד כפול: גם עליהם להיות מציאות נפרדת-מהמשלח-הרבי, לדעת ולנצל את כל יכולותיהם וכישרונותיהם וגם מצד שני לגמרי עליהם להיות בביטול מושלם למשלחם-ולדעת שמי שמלווה אותו יד ביד זה נשיא הדור-האבא של כולם...

המסר מפה לכל יהודי ויהודי, הוא גם מפרשת השבוע וגם מהכינוס השנתי והוא אומר, מצווה ומודיע לנו שבידי כל אחד ממנו הכוח- **To spread the light**-להפיץ את האור הלאה והלאה, להיקהל יחד ולהביא את הגאולה- נאוו ממש!!

פרשת תולדות:

היה זה ביום שישי-ערב שבת קודש בעוד תחנת דלק נפוצה במיאמי ביץ'-פלורידה, שליח צעיר וכריזמטי של הרבי מליובאוויטש חזר מסבב הנחת התפילין ליהודים בשעות אחר הצהריים המוקדמות של ערב שבת המלכה...

בדרך חזור לביתו גילה שמד הדלק עומד לקראת קו סיום והחליט לקפוץ לתדלק כבר את הרכב בדרכו הביתה עמד לחזור ולהיכנס לרכב להמשך הנסיעה אבל לפתע פתאום תפסה אותו צעקה שמוכרת למדי לכל מישהו משלנו...

"שבת שלום" הוא שומע, הסתובב השליח לאחוריו וראה אדם בשנות החמישים לחייו עומד בחנייה הסמוכה ומנופף ידו לשלום... ידידו לא חושב פעמים ומשיב בקול רם, באנגלית כמובן:

"שבת שלום אדוני, תפילין, כבר הנחת היום??"

עונה לו הגבר בצעקה: "יהודי מאמא אמנם אני כן, אבל למעשה, אני רחוק לגמרי לגמרי-אינני מאמין וממזמן-עזבתי את הכל" אמר לו והצביע על שרשרת ע"ז עליו.

"תגייד לי, מהו צבע עיניך?" שואל אותו השליח, כמעט וללא קשר.

"תכול", עונה לו האיש בתמיהה לדעת מה העניין...

"ותגייד לי, אתה יכול להחליף את צבע עיניך?" שאל השליח.

"בטח שלא" החזיר האיש בתגובה, "את צבע נשמתך אתה גם כן יודע?" שואל אותו החב"דניק.

"אהם... לא בדיוק, ראביי, ובעצם, איך אדע?" השיב-שאל הגבר.

ענה לו השליח: "אם את צבע עיניך שאתה מכיר-אינך מחליף, מדוע אם כן את צבע ומהות נשמתך שאינך מכיר עדיין-חושב אתה שתוכל להחליף? יהודי יקר, הפשל שרוול ונניח תפילין.. מותר לציין שהיהודי הניח וב"ה מניח עד היום הזה..

סיפור זה סופר השבוע ב"באנקאט" החגיגי בכינוס השלוחים בנ"י, זכה לתשואות אלפי המשתתפים וריגש אותי במיוחד, בא ללמדנו שצריכים לעיתים רק להושיט יד, לשטוף במים חמים את היהלום הטמון בבוץ ובכך לקרב עוד יהודי לאבא שבשמים, לקיים "קהל גדול ישובו הנה" ולהביא את המשיח-עכשיו!

פריחת ויצא:

בדיחה יהודית מספרת על יהודי טוב ובעל כרס לא קטנה אשר הגיע פעם לבית הכנסת לתפילה, החליט הוא כי ינוח קצת ויעצום את עיניו למספר רגעים, אבל לאט לאט שקע בשיתו ונרדם כליל, לפתע

התעורר היהודי בבהלה ומצא את עצמו מוטל על הרצפה כשריפוד כסאו פשוט קרוע ל-2... ששאלוהו חבריו על העניין ענה להם בהלצה ואמר: אצל יעקב אבינו ע"ה בדרכו לחזק רבו האבנים על מי יניח הצדיק את ראשו ובסוף ה' הפכם לאבן אחת גדולה... ואצלי גם כן כך: כל החורים רבו ביניהם על מי אשב-ונהפכו לחור אחד גדול-גדול מדי...

בפרשתנו מספת לנו התורה את סיפור מנוחת יעקב אבינו על הר הבית ואת סיפור התאחדות האבנים שהניח סביב לראשו לאבן אחת גדולה ואף על חלומו ובו "...סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה..."

על המילים "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו" מסביר רש"י שהניחם רק מסביב לראשו ולא מסביב לכל גופו, שירא מחיות רעות.

הרבי ישר שואל: ממה נפשך, אם יעקב מפחד-אזי צריך הוא הרי להקיף את כל חלקי גופו באבנים, ואם הוא בוטח בה' לגמרי שישמר-הרי אינו צריך להקיף גם את ראשו! מהו העניין המסתתר פה?

"יגיע כפיך כי תאכל-אשריך וטוב לך", פסוק די מוכר, אבל לא הרבה שמים לב שלא כתוב: "יגיע ראשך" אלא "יגיע כפיך", כלומר בא זה ללמדנו שעלינו רק לטרוח בידינו על הבאת הפרנסה הביתה אבל את הראש עלינו לשמור ולהשקיע בו את ידיעות התורה, להיות "מונח" בזה ממש-לדעת שרק כך "אשריך וטוב לך"-הפרנסה תהיה אכן בשפע!

וזו התשובה לשאלתנו: יעקב הולך כעת לחזק-המקום הנחות ביותר לגמרי אבל הוא לא מפחד מכך, כי יודע שרק ידיו יבצעו את פרנסתו וזהו זה -כי כאשר ראש יהודי מונח רק בתורה ומצוות ולא מוטרד כלל מענייני העולם, יזכור שהעיקר זה ברכת ה' אלוקיו והרי שאז ה' יסדרם בשבילו על הצד הטוב ביותר! תאמין ביהודי שברך! משיח עכשיו!

פרשת וישאל:

א. שנת תשע"ה:

ראש השנה באמצע חודש כסליו?!

מספרים על מלך רם ונישא, ששלט על מדינות רבות ולו בן יחיד וכשרוני, יום אחד חלה אנושות כ"כ ושישנה רק תרופה אחת: לקחת יהלום נדיר ביותר, לשחוק אותו עם מים ושאם ישתה הנסיך טיפה אחת, יתרפא. הבעיה הייתה שיהלום זה פיאר את כתר המלך, הכתר המיוחד בעולם. מיד הכריז אביו שלא משנה מה וכמה - הכל ימסור לחיי בנו.

בחיל ורעדה לקחו העבדים את האבן הנדירה וטחנו אותה לאט לאט וערבבו אותה עם מים זכים. שפכו מכד קטן את המים לפיו הסגור של הנסיך המעולף. כל התערובת נשפכה, ורק טיפה אחת נכנסה לפיו, אכן הנס קרה ותוך דקות מצמצו עיני הנסיך ואט אט חזר לאיתנו!

משל זה סיפר הרבי בעצמו והמשיכו על הפצת המעיינות של פנימיות התורה – ספר התניא הקדוש שבו מתחילה תורת החסידות – בו מוסבר מפת חיי האדם ומטרת קיומו בעולם הזה, כיצד לנצל את המידות שבתוכנו ואיך נראה שהקב"ה נמצא בכל דבר ומקום ממש, פה, למטה, בעולם הזה!

מחבר הספר הוא אדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי אשר הלוא הוא מייסד חסידות חב"ד. על כל זאת – הפצת סודות התורה נאסר למשך 53 ימים בכלא הרוסי וביט' כסליו תקנ"ט השתחרר, את יום זה נחוגג השבוע בתור ראש השנה לתורה ולחסידות ביום חמישי בע"ה – בכל מדינות העולם.

אך פה נשאלת השאלה: האם היה שווה אכן לגלות את הפנינים היקרים האלה שהוחבאו למעלה במשך שנים? האם היה כדאי לפרסם זאת בסדר גדול כזה גדול?

על זה הרבי ענה למעלה במשל שמראה, שהכל היה שווה, הקב"ה הוציא את אוצרותיו ע"י גדולי החסידות ונשיאי הדור – אפילו ישפכו המים, הרי אותו מעט שנכנס לבניו של הקב"ה היה שווה!

את חידושי תורת החסידות נלמד אנו כיום, ובע"ה כתשובת המשיח לר' יהושע – ש"אימתי קאתי מר? (מתי יבוא כבודו?) לכשיפוצו מעיינותיך חוצה!" עד לבוא הגאולה בקרוב – אמן!

ב. שנת תשע"ו:

זה היה לפני 217 שנים ברוסיה הלבנה, בעל התניא ושו"ע הרב, רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד נלקח למאסר בכלא הרוסי בפטרבורג ע"י עלילה של מרידה במלכות שנטפלה ע"י שונאי דרך החסידות, ונסמכה על סמך התרומות שהרבי היה אז שולח לעניי ארץ ישראל שהייתה אז תחת שלטון טורקי שנלחם בשלטון רוסיה...

53 ימים ישב הרבי בכל במסירות נפש, 53 ימים כנגד ג"ן (=53) פרקי בתניא כך רמזו החסידים אח"כ. 53 ימי צער שבסופם יצא לאור חפוטו וצדקתו הברורים של בעל התניא ובכך נסללה הדרך להמשכת דרך החסידות בכלל וחסידות חב"ד בפרט ובהפצתה ביתר שאת עד לנשיא הדור, השביעי בשושלת הלא הוא הרבי שלנו – רבי מנחם מענדל

מליובאוויטש ששלח את שלוחיו וחסידיו לכל פינה בעולם להאיר באור בהיר כל יהודי באשר הוא שם... ומאז-יד החסידים על העלינה!

סיפור מעניין מספר על אחד השרים המכובדים שידע רב לו בתורת ישראל אשר במהלך שהות הרבי בעל התניא בכלאו הגיע לבקרו וחיבבו מאוד לאחר שגילה את חכמת החיים וגאונותו העצומה שלו ושאלו כך: מהי המשמעות הפנימית של שאלת ה' לאדם הראשון "אייכה" והרי ידע איפה הוא? השר לא הסתפק בדברי רש"י שהסביר שזוהי דרך ה' לפתוח שיחה איתו ורצה לשמוע את הסבר הרבי על כך.

ענה לו הרבי: "כאשר אדם הגיע לגיל מסוים" – וכאן הוא ציין את גילו המדויק של החוקר – "שואל אותנו בורא האלוקים: איכה? האם אתה יודע למה נבראת, מה מוטל עליך לעשות ומה כבר הספקת לעשות בעולם?" הדברים השפיעו מאוד על השר ושינו את חייו לגמרי.

בפרשתנו מסופר על 2 שמות יעקב אבינו שלנו: יעקב-המסמל מלחמה וערמומיות במלחמה עם היצר הרע, וישראל-המסמל מצב של ניצחון שכזה עד שאויביך נהפכים לאוהביך הגדולים ביותר. כאשר נלחמים-מובטח לנו שגם מנצחים! "פדה בשלום נפשי", חג שמח, לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות תכתבו ותחתמו-מחכים לראותך בהתוועדויות החג, משיח עכשיו!

פרשת וישא-חנוכה א':

חנוכה, חג של אור, פרסומי ניסא, גאוה יהודית וסמל של ניצחון האיכות...

מעניין לדעת שמצות המזוזה דומה מאוד למצוות חנוכה: את שניהם מקיימים בפתח ומחוץ לבית. לעומת זאת, ישנו עדין הבדל גדול: המזוזה נקבעת בצד ימין של הדלת ואילו נר חנוכה מודלק בצד השמאל, וגם, המזוזה נקבעת בפתח הדלת כי שם זוהי הכניסה לבית פנימה ואילו החנוכיה מוצבת בחוץ כי מטרתה היא להאיר את החוץ, חוץ=קו הגבורה.

המזוזה שקולה כנגד כל המצוות, ז"א, כל המצוות כלולות במזוזה, וכך גם רואים שרובם של המצוות נעשות ביד ימין ואין להם קשר עם ה"חוצה", אלא אפשר לבצעם גם בפנים הבית, מכאן מבינים שגם חנוכה נבדל מכולם..

את ההבדל בין מצוות נר חנוכה לשאר המצוות אפשר לדמות להבדל בין מצוות עשה (כמו תפילין) לבין מצוות לא תעשה (כמו לא תגנוב), כאשר אני מניח תפילין לדוגמא אני מפיץ אור בעולם אבל אור כזה

שמתלבש רק בדברים טובים (כשורש המצווה), ואילו כאשר אני שומר מצוות לא-תעשה-ד"א שאני לא מחלל שבת למשל, באי קיום העבירה אני מברר את הניצוצות הכי גבוהים שנפלו למקומות הטומאה העמוקים ביותר בחזרה לקדושה וכך גם אצלנו, הדלקת נר חנוכה ביכולתה להאיר גם את החושך הגדול ביותר!

האמת היא שמצות נר חנוכה גדולה גם יותר ממצות לא תעשה כי במצוות לא תעשה אנו דוחים את הדברים הרעים אבל לא מזככים אותם, ואילו ע"י נר חנוכה אנו מאירים את ה"שמאל", את רשות הרבים ואת העולם כולו!!!

מצווה נוספת הקשורה לצד שמאל היא מצוות התפילין - אותם אנו מניחים ביד שמאל, היד החלשה, זאת בתפילין של יד, ואילו בתפילין של ראש אנו מבררים את כל הרוע שבועלם "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" וכך נבין במה תפילין הוקשו למצוות-מצד התורה שמאירה...

והמעשה הוא העיקר: נוסף בחנוכה בצדקה, לא רק בצדקה גשמית אלא גם רוחנית, נשכנע עצמנו ואת חברנו לקיים בכל יום את מצוות תפילין המאירה את העולם האישי שלי ואת העולם כולו ובכך נבוא לגאולה האמתית והשלימה - תיכף ומיד ממש!!!

פרשת מקץ - חנוכה ה':

מהי מצוות חנוכה?! מצוות חנוכה היא- להדליק אור. כיצד יוצרים את האור? לוקחים שמן, עץ וכד', מחממים אותו עד הרגע שהוא מפסיק להיות דבר גשמי וחומרי וכך הוא מתחיל להאיר את כל הסביבה.

הדלקת נר חנוכה מגיעה במקור מנרות המנורה במקדש, כאשר ניצחו החשמונאים את היוונים ונכנסו למקדש מצאו רק פח אחד של שמן טהור שיכל להספיק ליום אחד ואילו בנס ממנו הדליקו 8 ימים עד שהגיע שמן חדש, על זה בעצם אנחנו חוגגים את החג, הסיפור הידוע.

עם כל זאת, ישנם מספר הבדלים בין מנורות המקדש לנרות חנוכה:

- א. במקדש מספר הנרות היה קבוע כל יום ואילו בחנוכה אנו מוסיפים בכל ערב עוד נר.
- ב. במקדש מדליקים את הנרות במהלך היום-עם אור מוחלט בחוץ ואילו את, נר חנוכה אנו מדליקים דווקא-משתשקע החמה.
- ג. נרות המקדש-בפנים ההיכל, נרות חנוכה-דווקא מניחים בחוץ!
- ד. נרות המקדש קשורים לזמני שלום, ונרות חנוכה-זמן מלחמה..

כל ההבדלים קשורים אחד לשני: כשטוב בגשמיות-טוב ברוחניות, אין צורך או אד במסירות נפש, אין ענין של תוספת כי הכל מתנהל כרגיל ואין ענין להאיר את הבחוץ במיוחד-כי האור שבמקדש מאיר את העולם כולו...

ואילו במצב קשה, זמן מלחמות, עם יוונים מבחוץ ומתיוונים מבפנים, שלא רצו את המקדש רח"ל או אד ניתנה מצוות חנוכה, שענינה: יציאה מ"האני" ועזרה לסביבה, הארת הרחוב והוספה מתמידה בפעולות טובות...

זה המסר בחנוכה: אין להסתפק ברמת האור שהיה אתמול- תמיד מעלים בקודש. מתוך הנחה זו אנו יוצאים להאיר מלכתחילה את הרחוב, ומשתדלים בכך במסירות נפש.

כל יהודי מוכרח לדעת כי הוא "שגריר" של הקב"ה לחמם את הגשמיות שבחלקו בעולם עד שיאיר האור בו ובסביבתו, תמיד להוסיף בפעות של אור, בתורה, מצוות וגמילות חסדים מתוך מסירות נפש, ובכך נזכה כבר להדליק את המנורות בבית המקדש השלישי, בחג החנוכה הזה בע"ה-אמן!!

פירוש ויגל:

דמיינו את המפגש: שני אחים מאם אחת, אחרי 22 שנות נתק, מודעים אחד לשני בפגישה מרגשת עד דמעות אי שם בארמון המלך פרעה במצרים, וואו!

"ויפול על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו", הגמרא מספרת שיוסף בכה על הבית הראשון והשני, שיהיו בירושלים-בחלקת בנימין אחיו ויחרבו בעתיד ואילו בנימין בכה על משכן שילה שבחלקת יוסף שגם יחרב...

למה דווקא הצוואר מרמז על המקדש? "כמגדל דוד צוארך", הצוואר די בגובה האדם, אבל לא לגמרי. כך גם המקדש נבנה די גבוה, אבל לא לגמרי. נשאל אם כן שאלה מתבקשת:למה לא נבנה המקדש בשיא הגובה? מדוע?

אד כדי לענות על השאלה המעניינת נצטרך להבין קודם כל מהו ענינו של הצוואר: א. הוא דואג שכל האברים יקבלו את חיותם מהראש. ב. הוא גם דואג שכולם יתנהגו לפי השכל שבראש. הראש אמנם הכי מיוחד, אבל החכמה ביותר היא יכולת החיבור, הכוח להיות הממוצע המחבר, וכך גם המקדש שענינו הוא המשכת אור אלוקי לכל העולם, חייב היה

להיות בגובה המתאים אמנם, אבל בקירוב אל כל הארץ, בכדי
לרוממה... כמו הצוואר!

כך גם הנפש האלוקית שבאדם איננה מתנשאת על הגוף אלא מתלבשת
בו ומבררת את הגוף החומרי של האדם ובכך מתקנת את חלקו הפרטי
בעולם!

כך יובן למה בנימין ויוסף בכו אחד על צווארי אחיו ולא על ראש אחיו, כי:
א. על ראשו של בן ישראל אין לבכות, גם כשחוטא מחובר לה'. ב.
תכלית היהודי איננה ראשו-עבודת הנשמה לעצמה אלא צווארו-ביתור
חלקו בעולם.

כאשר בוכים, אין זה בא לבטא נתינת כח לתיקון המצב אלא להקלה
בכאב, על המצב שלך האישי-לא יעזרו הבכיות, חייבים לעבוד ולתקן
את המצב. כאשר אתה רואה את חורבן הבית הפרטי שלך, אל תתחיל
לבכות, תתקן זאת! רואים זאת אצל יעקב אבינו שבמפגשו עם יוסף-לא
בכה כמו שהאחים בכו אחד על אחיו- אלא קרא קריאת שמע, לומר לנו
שכאב של כל המקדשים-חייבים לתקן זאת באמירת ק"ש שעניינה-
מסירות נפש בפועל!

"כל דור שלא נבנה בימיו(המקדש) כאילו הוא החריבו", למה לא נבנה
המקדש? כי עדין לא עבדנו על עצמנו-נפסיק לבכות, נתחיל לעבוד
ובכך נביא משיח-אמן!

פירוש יחי-אשק:

הגאולה תבוא בכ"ז שבט... משיח יגיע ב4 מאי... הגואל לא יתגלה לפני
חג שבועות... מדי יום כמעט, שומעים אנו ציטוטים מפי "מקובלים"
המבשרים על ביאת המשיח בתאריך מסוים, אנו מאמינים באמונה
שלימה שמשיח יבוא ברגע זה ממש בע"ה, אך מעניין לדעת איך "גילוי
הקץ" מוזכר בתורה הקדושה, האמנם יש בקביעת תאריך מוגדר לביאת
המשיח דבר של ממש?

בפרשתנו, המסיימת את חומש בראשית, יעקב אבינו קורא לבניו קודם
פטירתו ואומר: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית
הימים", חז"ל מסבירים ישר: "ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין(תאריך
הגאולה) ונסתלקה ממנו שכילה"...

מיד תשאל השאלה: יעקב בוודאי רצה לגרום תועלת לבניו בגילוי הקץ,
מהי התועלת שתצא מכך? הפוך, הרי הם רק יתיאשו משמיעת
התאריך-אלפי שנים קדימה!!

מסתבר לומר שבמילה 'הקץ' פה הכוונה היא לקץ גלות מצרים, יעקב אבינו בא לומר לבניו שכאשר יגמרו 400 שנות גלות מצרים תבוא הגאולה ולא תהיה אחריה עוד גלות. נשאל: והרי אדם סטנדרטי חי בזמנם 120 שנה ואם מפטירת יעקב נשארו כ-200 שנה במצרים והרי היו מתייאשים ממילא מתוך ההבנה שבדורם משיח לא יבוא ולא יראו אותו ח"ו, ותחזור אם כן השאלה למקומה-מה בא יעקב להועיל בגילוי הקץ?

התשובה על כך היא: "זכו-אחישנה", יעקב בא לבניו ואומר להם: נכון שע"פ סדר השנים נראה שלא תזכו לראות את הגאולה, אבל כאשר תדעו את התאריך ושזוהי הגאולה הסופית-הדבר יגרום לכם להתעוררות בעבודת ה', התעוררות שהייתה מקדימה את בוא הגאולה לזמנם. יעקב אבינו מנסה למהר את הגאולה ככל האפשר.

הקב"ה לעומת זאת לא חפץ בגילוי הקץ מסיבה די פשוטה, המעלה הגדולה ביותר היא בעבודת האדם עצמו ולא בקיצורי דרך, אנו לא אמורים לחפש חיים קלים, את העבודה שלנו-שמירת תורה ומצוות-נעבוד כראוי, אין זה תפקידנו לחפש תאריכים וזמנים לביאת המשיח ולמרות זאת- אין זה סותר! את ביאת המשיח נדרוש תמיד!

ההוראה אם כן היא: בכל דור עלינו לדרוש, לרצות ולבקש את גילוי קץ הגלות, בקשה זו והמחשבה אודותיה תעזור רבות בעבודת ה', וזאת ע"י שאומרים ליהודי ש"הנה הנה משיח בא" ו-"we want moshiach now" (=אנו רוצים משיח עכשיו)! האמת היא כבר שבדורנו "כלו כבר כל הקיצים ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"- ז"א, כאשר נחליט ברגע אחד החלטה חזקה שרצוננו לשוב לאבא שבשמיים-הגאולה תבוא! משיח עכשיו!

חומש שמות:

פירוש שלי:

ב"ה מתחילים חומש חדש- חומש שמות... מהו המסר מהפרשה השבוע?

מסופר בגמרא סיפור ידוע על רבי יהושע בן לוי שעלה רגלי לירושלים והנה קילומטרים בודדים לפני החומות רואה הוא צומת דרכים ולא ידע הוא לאן עדיף לפנות, שאל ילד שישב שם לאן עדיף לו לפנות וענה לו כך: דרך זו היא קצרה וארוכה ודרך זו היא דרך ארוכה וקצרה, שמח ר' יהושע ובחר בדרך הראשונה ואכן הדרך הייתה קצרה ותוך דקות ראה את החומה, אך ישר התחרט... לפני החומה עמדו מכשולים רבים אשר מנעו בידו להיכנס. חזר הוא עיף לצומת ושאל את הילד: מה הייתה כוונתך באומרך "דרך קצרה"??

ענה לו הילד: והרי אמרתי לך גם שהיא "ארוכה"... נשקוהו על צווארו ואמר לו "אשריכם ישראל שכולכם חכמים גדולים אתם, מגדולכם ועד קטנכם"... ומיד פנה לדרך השנייה-הארוכה אמנם טיפה יותר אך היא הבטוחה לכלא מכשולים.

בפרשת השבוע קוראים אנו על תחילת השעבוד של עמ"י במצרים, מספרים על הלחימה העיקשת של פרעה במטרה להטבעת ילדי ישראל ביאור- הנילוס... אך מדוע בחרו המצרים דווקא ביאור בכדי להטביע את הבנים??

הרבי מסביר זאת בצורה הפנימית של העניין, הנילוס היה העבודה זרה של המצרים וסימל את הרדיפה והשקיעה בתענוגי העולם, מטרתם הייתה לשנות את הוואי החיים היהודי ולהחדיה בו את ה'מודה' העכשווית ואת ה'סטייל' המצרי.

היהודים נלחמו בכך בכל כוחם, שמרו על ילדיהם וחינו אותם ע"פ התורה הקדושה, שלחו אותם לתלמודי תורה ולחינוך יהודי טהור, ואכן התוצאות לא הכזיבו ואלו היו אלו שבשעת חציית ים סוף ראו את השכינה בעצמם וקראו בקול "זה קלי ואנוהו", עליהם אמרו "בנינו ערבים בידינו" במתן תורה ומצאצאיהם יצא אותו ילד יהודי חכם בסיפור למעלה ועד להיום הזה...

מסר נוסף שמוחבא בסיפור הוא העובדה שעל דבר טוב צריכים לעבוד קשה, לא לחפש את הדרך הקצרה אלא להמשיך בשמירת התורה והמצוות גם מתי שקשה, כי רק אז הגולה תהפך לגאולה, רק מתוך כך

יצאו היהודים מגלות מצרים רק ומתוך כך נצא גם אנו לגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

פירוש וארא:

פרשת וארא, הסבל היהודי בגלות בארץ מצרים הולך וגודל, עם ישראל זועק לעזרה אך מצד שני כמעט ומתייאש, הגלות נמשכת ונמשכת והאור עדיין לא נראה בקצה המנהרה, העם אפילו מבקש ממשה שלא ילך אל פרעה, באמרם שמכל פגישה המצב רק מוחמר... בסוף פרשת השבוע בשבת שעברה-פרשת שמות-משה רבינו זועק לה: "למה הרעותה לעם הזה?"

הקב"ה עונה לו "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב... ", ה' מסביר לו שלמרות שעל פי השכל אכן יש מקום לצעקה, ואפילו להגיע לידי נפילת רוח כתוצאה מהמצב הקשה, עם כל זאת העבודה של כל יהודי בזמן הגלות אמורה להיות בצורה שכזו שגם כאשר אינו מבין מדוע ולמה, גם בחושך הגדול ביותר-עליו לעבוד את קונו-הקב"ה, לשמור את התורה והמצוות-למרות כל הפרעות, ועדיין -ישנו גם המקום לדרישתו-קץ הגלות הקשה!

ואם נשאל: "והכוח לכך-מניין?", על כך שם הפרשה יענה לנו: "וארא ... אל האבות", מכוח גילוי האלוקות בגלוי-אליו זכו אבותינו אברהם, יצחק ויעקב-בזכות זאת הורישו לבניהם עד סוף כל הדורות כוח איתן לעמוד מול כל העולם ולהמשיך להילחם עד ביאת משיח צדקנו-תיכף ומיד ממש!!

לאחר מכן, ה' מצווה את משה ואהרן לגשת אל פרעה מלך מצרים, ולומר לו שהקב"ה מצווהו על שחרור היהודים מארצו, ושבאם לא יאמין ויבקש מופת שיוכיח לו על גדולת ה' אזי ייקח אהרן את מטהו וישליכהו לרגלי פרעה-ואז המטה יהפך לנחש, ואכן כך היה, אבל עם דבר לא צפוי... פרעה קורא לכל חרטומיו והם גם עושים כן וכל מטותיהם נהפכים לנחשים אבל אז.. "ויבלע מטה אהרן את מטותם!" הנחש נהפך למטה ובוֹלע כולם!

רש"י מפרש "מאחר ונעשה מטה-בלע את כולם"-מהו המסר שנלמד מכך?

רש"י בא לומר לנו כך: לעיתים זקוקים אנו לעורר חבר או ידיד ולפעול עליו בעבודת ה', בשמירת המצוות, או אז עלינו לדעת שעלינו לבחון את עצמנו לפני שנעיר לו, האם אנו עושים זאת מתוך "אהבת ישראל" גרידא? האם אני לא מערב בתוך כך סיבות ונטיות אישיות שלי ח"ו? נבדוק זאת היטב!

לא רק זאת, מוכח מרש"י הנ"ל שעלינו לפעול זאת עם מטה דווקא ולא עם נחש! לא להוכיח עם רגש של כעס אלא מתוך דאגה כנה ליהודי בלבד!

יה"ר שנזכה כולנו לאהוב כל יהודי עד לכדי קשר שכזה חזק כאח-משיח עכשיו!!

ראש חודש שבט:

היום ראש חודש שבט. חודש שבו חלו הרבה מאורעות מיוחדים. אחד מהימים המיוחדים החודש הוא יום י' בשבט בו הסתלק האדמו"ר הרי"ף כידוע. ובו הרבי שלנו קיבל עליו את הנשיאות שנה אחרי.

הרבי תמיד היה מוצא קשר בין מאורע ושם מסוים לבין התאריך והחודש שבו קרה ואף היה מוצא הוראה בעבודת ה' ליום יום מאותו דבר.

אם ככה. מה הקשר בין הסתלקות הרבי הרי"ף לחודש שבט??

אז בוא ונסביר: שמו של הרבי הקודם היה ר' יוסף יצחק כידוע...

יוסף - ענינו הוא הוספה בכל. יוסף הצדיק שהחודש הוא גם כנגד השבט שלו. היה ממדרגה מיוחדת זו. כמו כן, החודש יהיה גם טו' בשבט. המסמל עליה וצמיחה תמידית. הבחינה הזאת של להוסיף ולקרר תמיד אפילו את הרחוק ביותר הייתה גם ברבי הרי"ף. ורואים זאת בשמו יוסף.

יצחק - ענינו הוא כמו מה שאמרה שרה על בנה יצחק "כל השומע יצחק לי" שזה ענין של שמחה שמשמח עוד יהודים. זאת גם ראינו אצל הרבי הקודם שתמיד השתדל והנחיל לנו ע"י הרבי לקרב יהודים בשמחה ומאור פנים.

אז עלינו לזכור תמיד! עלינו לקרב ועוד יהודים עם חיוך על הפנים!

פרשת בא:

א. שנת תשע"ד מספר 1:

שם פרשת השבוע פרשת בא. ואנו יכולים לשאול. למה נקראת הפרשה בשם בא. והרי לך אל פרעה היה יכול להיות יותר מתאים מאשר בא! אז אם כן. מה מיוחד במילה הזאת - בא??

כאשר אנו נכנסים לתורתנו העצומה. המיוחדת והנדירה של הרבי נוכל לראות כי הרבי תמיד משתדל לקשר כל דבר בתורת חיים ואפילו בפשט לעבודת ה' היומיומית. כן, זה ממש לחיים האישיים שלנו!

אחרי ההקדמה נראה איך הרבי עונה על השאלה הזאת... אז הרבי מסביר כך:

כאשר אנחנו עושים דבר מסוים. זה כבר נהפך לחלק מהחיים שלנו. ממש כמו שאנחנו חייבים אבל ממש! לאכול ארוחת בוקר כל יום. לקום בבוקר ולהתלבש. וגם להתקלח...

כך גם אנו לומדים תורה. מקיימים מצוות - אבל זה כבר משהו אחר מהדוגמא שהבאנו!

כי יש יום בחופש שנשכח ללמוד קצת גמרא ולא יזיד לנו ח"ו. נתפלל אבל רק לצאת ידי חובה וככה גם בכל דבר מתורה ומצוות. ולא כמו אוכל ושינה כל יום שתמיד נזכור...

אתם יודעים מה זה? זה 'לך'... חיי התורה שלנו הם כמו חבל תיירות. שהולכים ורצים וכו' וכו'. אבל זה רק חיצוני. לעומת זה יש את האלה שהם מסוג היהודים של 'בוא'. זה כבר יותר עמוק. לא רק כי אני חייב. אלא כי אני בא! אני מוסר את כל כולי לעניין. מתי שאני עושה משהו בחשק וחיות תמיד. עלינו להיות יהודים מהסוג הזה תמיד ובכל מצב!!

אם כן, זאת הסיבה האמיתית ששם הפרשה היא 'בוא' ולא 'לך'...!

ב. שנת תשע"ד מספר 2:

דמיינו את עצמכם אי שם בהודו שבמזרח הרחוק. נוסעים בריקשה ולפתע נכנסת פרה שמנה לכביש.

אתם ברגע האחרון מצליחים לעצור בבהלה ב"ה. אבל...

עשרות הודים זועמים מתנפלים עליכם בצעקות רמות ואתם מצליחים להימלט בנס ברגע האחרון...

נשמע מוזר?? תתפלאו לשמוע אבל מסופר על זה בפרשה....

בפרשה מסופר על כך שכאשר הקב"ה מצווה את עם ישראל לקחת את קורבן הפסח ולקשור אותו עד אז 4 ימים למיטה. הבעיה היא שרק

ב'מקרה' 'אחת' מה'עבודה-זרה' שלהם הייתה... לא פחות ולא יותר
מאשר הכבש עצמו!
אתם יכולים לדמיין את התסריט מההתחלה. רק שכאן זה היה באמת עם
כל העם המצרי ממש שקמו והתעצבו על היהודים...

מהי המטרה שה' ביקש מעם ישראל לקחת דווקא את השה? להתגרות
בהם ח'ו?

הרבי מסביר שעמדה מתחת לבקשה זו נקודה מיוחדת. נקודה שרצתה
בעצם להפיל מטה מטה את שארית ה'עבודה זרה' שבמצרים ולבטל
אותה באופן הכי משפיל עבור המצרים...

האמת היא שהיום לא נרחיב כ"כ בעניין המופלא של המסירות נפש. אלא
נרחיב בפסוק אחד מהפרשה שממנו הרבי משווה את קורבן הפסח
לעבודת ה' שבקרבונו בחלוקה מופלאה שכזו:

"אל תאכלו ממנו... כי אם צלי-אש. ראשו על קרביו ועל קרבו"

"ראשו" - אסור לנו להפוך את הראש שלנו השכלי והמוגבל- בעצם
מעין 'אליל' שכזה. ולהפוך אותו למנכ"ל שלנו ביום-יום! עלינו לדעת
להישמע למי שלמעלה - הקב"ה - בקבלת עול!

"כרעיו" - אסור לנו לקחת את הרגליים והידיים שלנו. את התאוה לכוח
ולכבוד. להיות שחקן פלוני או כל אליל ספורט אחר לעיקר שלנו בחיים!
לזכור שיש דברים יותר חשובים מכל זה!

"קרבו" - לפעמים אנחנו חושבים שהאוכל והשתייה. הכסף וכל השאר
הם הצרכים הגשמיים של הגוף הם מה שיעשו אותי מאושר. לא להגיע
למצב שאני רודף אחרי זה!

אחרי כל זה צריכים לזכור שהעבודה הקשה כדי להפוך את מצבים אלו
צריכה להיות כמו - "צלי אש" - עם כל ההתלהבות שיש! הפוך את
העולם!

ג. שנת תשע"ו:

דבר ידוע הוא אשר שם פרשת השבוע היו-בוא, ונשאלת השאלה: ובכי
אין היה מתאים יותר לומר "לך אל פרעה"?! מה מיוחד ב"בוא" שאין
ב"לך"???

ישנם דברים שאנו עושים אשר שנהפכים להיות חלק משגרת חיינו, עד
שלעיתים חושבים אנו לעצמנו איך חיינו היו נראים בלעדיהם, אכילה
ושתייה לדוגמא... לעומת זאת, כאשר מדובר בענייני תורה ומצוות

התמונה טיפה משתנה, התפילה מדי בוקר או הלימוד היומי הקצר לעיתים יכולים להידחות ביום טיפה לחוץ...

זוהי הכוונה במילה "לך" – החיים הרוחניים שלנו נראים לפעמים כמו חבל תיירות – כשבא לי-אשמור וכשלא בא? ה' ישמור... דבר שלא חדור בנפש פנימה אלא רק בחיצוניות, על זאת שם הפרשה הוא "בוא" – אשר מרמז על סוג היהודים אשר מסתכלים על העומק, מקיימים לא רק מחובה אלא מהבנה שאלו, אלו – החיים!

עלינו לדעת, אשר לקיום תורה ולמצוות עלינו ל"בוא" עם כל כולנו, למסור את כל כולנו לעניין עם חשק רב וחיות של קדושה, זוהי היא המטרה, זהו המסר מ"בוא"!

נמשיך לתוך הפרשה, הקב"ה מצווה מבני ישראל לקחת קורבן פסח, "שה בן שנתו לעולה" ולהצמיד אותו קשור למיטה 4 ימים עד י"ד ניסן, ערב חג הפסח, כל אחד יכול לדמיון כמובן, מה הייתה תגובת המצריים כאשר אשר "מתעללים" כך בעבודה זרה שלהם, ממש כמו לזלזל ואפילו במשהו ב"פרה קדושה" בהודו...

ועם כל זאת, הקב"ה מבקש מהיהודים לעשות זאת – אז למה? מדוע להתגרות ח"ו?

הרבי מסביר שהקב"ה בעצם רצה שע"י זאת שבנ"י יעשו זאת בכדי שגם שארית הכבוד האחרונה של ה"עבודה-זרה" של מצרים תושפל עד עפר, ואשר בשביל זאת עלינו לצעוד במסירות נפש עד לביאת המשיח, ולא להתייחס לכל המונעים בידיו מלעשות דבר קדושה – אף הדבר הקטן ביותר, ו"מעט אור-דוחה הרבה מן החושך!"

ביום רביעי הקרוב יחול יום ההילולא ה-65 של הרבי השישי בשלשלת חסידות חב"ד, רבי יוסף יצחק שניאורסון, חמיו של הרבי מליובאוויטש שלנו, אשר הסתלק בי' בשבט תש"י ומנוחתו כבוד בניו יורק.

מעניין לדעת שדווקא הרבי הריי"ץ היה זה הוא אשר נקט כל חייו בדרך של מסירות נפש, במהלך חייו נאסר ברוסיה 7 פעמים על השתדלותו בענייני תורה ומצוות, הפעם הראשונה אשר נאסר הייתה בגיל 11 וזאת אך ורק על כך שעזר ליהודי אומלל, בגיל 47 נאסר על הקמת מערכת יהדות מסועפת ברוסיה הקומוניסטית, ונזרק במדרגות עם הטלית והתפילין ובניסים גדולים הגיע לאמריקה והפכה למקום יהדות פורח ומשגשג...

נלמד איפה אנו וכו' מעט ממסירות נפשו ומהוראותיו ונזכה לגאולה מיידית...

פירוש השלח:

סוף כל סוף בני ישראל יוצאים ביד רמה מארץ מצרים, אחרי 210 שנות שעבוד וקושי, ומתקדמים לכיוון מתן תורה, רק שבפניהם פתאום מופיעה צרה גדולה...
כל מצרים רודפים אחריהם, לפניהם הים, ובצדדים נחשים ועקרבים-מה עושים?

אז ככה, מסופר במדרש אשר עם ישראל התחלקו ל-4 קבוצות שונות: הראשונה אמרה שיש להתאבד לתוך הים, השנייה אמרה לשוב למצרים ולהיכנע, השלישית אמרה להילחם במצרים, והרביעית אמרה שפשוט צריך לצעוק לה' והוא יעזור.
ובפועל מה היה? מה למשה אומר לעם-בשעה גורלית זו? אז ככה משה אומר להם:

"אל תיראו! התייצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום - לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם. יד ה' ילחם לכם, ואתם תחרישון"-

ד"א, לקבוצה הראשונה אומר שלא יקפצו לים ויחכו לראות ישועת ה'. לקבוצה השנייה אומר שיותר לעולם לא יראו הם את ארץ מצרים ואסור להם להיכנע ולו לרגע. לקבוצה השלישית אומר "ה' ילחם לכם", ד"א-אל תלחמו. ואילו לקבוצה הרביעית אומר-"ואתם תחרישון"-אל תתפללו כעת לה'. אז מה יעשו?

מה יעשו? ישר ה' אומר למשה רבינו ע"ה:

"מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל ויסעו!"-

ד"א, תמשיכו ללכת בכיוון שמוליך אותכם אל הר סיני, אל מתן תורה, ואם זה דורש מסירות נפש, שצריכים להיכנס לתוך הים פנימה-גם תעשו זאת! כאשר תעשו זאת ולא תחששו מכל הניסיונות, או אז ה' כבר ידאג לכם ויקרע בפניכם את ים סוף...

והמסר הוא מדהים: צריכים אנו לדעת תמיד, שבקשר לעניינים של קדושה, אין אנו מתחשבים בכל 4 הדעות הנ"ל: לא מתיאשים ונותנים ליצר לנצח אותנו או לדכדך אותנו בעצבות, לא נלחמים עם הרע, ואפילו לא מתחננים לשמים כל היום-מה שעושים הוא פשוט: "ויסעו", ממשיכים הלאה עם כל הכוח גם עם הניסיונות ומובטח לנו שתיכף ומיד יתגלה לנו שכל הבעיות ייעלמו ויפתרו כלא היו-ממש כך!

אותו מסר אנו גם רואים במלחמת עמלק-רק ששם עמ"י היה צריך להילחם, מהסיבה שלפרעה לא היה אכפת מזה שנגיע למתן תורה או לאו, אלא רק את גופנו והשתעבדותנו אליו, ואילו עמלק? עמלק רצה לקרר אותנו, עמלק רצה שתעכב בדרך לקבלת התורה ולו ברגע אחד- ולזה לא מסכים הקב"ה! חייבים להילחם!

כמו אז, כך גם היום! כשם שהיו ההוראות כך ביציאה מהגלות הראשונה, גלות מצרים, כך גם הם ההוראות כיום, עת סיום הגלות האחרונה ורגעים ספורים לתחילת הגאולה האמתית והשלימה: עלינו לדעת ולזכור שכל דבר קטן שמפריע לנו מלהתקרב אל ה' ולעשות לו דירה בתחתונים-אין לנו שייכות אליו כלל וגם לא ניתן לו לייאש אותנו-נמשיך לקרב את הגאולה-ואז ימלאו שפתותינו רינה-אמן!!!

פירוש יצא:

מסופר במדרש אשר בלילה שלפני מתן תורה, בנ"י ישנו כל הלילה שינה עריבה ומתוקה. ואפילו 'פורטענא'. זאת אומרת זבוב מצרי ועוקצני. לא עקץ אותם אותו לילה. עד אשר שבבוא הקב"ה לפנות בוקר לתת להם את התורה, מצאם משה ישנים כולם והתעורר הצורך אפילו לעשות להם "השכמת בוקר" מהירה... על סיפור זה באה שאלתו הידועה של הקב"ה: "מדוע באתי, ואין איש? קראתי, ואין עונה?", ואכן, כתיקון על כך נקבע המנהג המפורסם להישאר ערים מדי שנה בליל שבועות ללימוד התורה הקדושה במטרה לכפר על מעשי אבותינו...

בכל סיפור המסופר בתורה אנו יודעים שמסתתרת בו הוראה לעבודת ה' ואם סיפור שכזה כתוב בתורה בוודאי סופר הוא לנו בכדי שנתקן את הדבר שפגמו בו אז אבותינו. ואם כן. כל פרט בסיפור, אפילו ה"פורטענא"- יעזור לנו לכך!

כדי להבין מה הלך שם בעצם. נצטרך לברר שאלה קטנה: אם יודעים אשר 49 ימים לפני מתן תורה בנ"י כבר מתכננים לכך במלוא המרץ. אם כן. כיצד ייתכן שבליילה המכריע ביותר. הם "נפלו במרוץ" כביכול? כל ילד הכי קטן, לא יוכל לישון מרוב התרגשות בלילה שלפני הטיול השנתי שלו, ואיך, איך פה ככה?!

אז ככה, מוכרח יותר שבנ"י לא נפלו ח"ו ברגע האחרון שלפני מתן תורה אלא ההיפך ממש. עמ"י היה בטוח שבשנתו זו יש הכנה משמעותית למתן תורה. וראיה לכך: הרי הקב"ה בעצמו היה זה שבחר שהזבוב לא יעקוץ אותם...

והביאור הוא כך, בשעת השינה הנשמה האלוקית של כל יהודית מתערטלת ומתעלה מן הגוף הגשמי של היהודי ומשיגה השגות גבוהות

ונעלות ביותר באלוקות בהיותה למעלה. הרבה יותר מיכולת ההשגה בהיות הגוף ער ביום. כאשר עוסקים בתורה במהלך היום זוכים אשר במהלך השנה יתווספו לאדם גילויי עניינים בתורה. קושיות שתתייגע עליהם ביום-יפתרו לך בחלומות הלילה!

ופה הרבי מסביר, שבנ"י חפצו לישון בלילה זה בהנחה זו, אשר בעת השנה ידכו הן לכל הגילויים האלו ונשמתם תתכונן כראוי בעליונים למתן תורה.. אבל דווקא פה הקב"ה לא היה מרוצה. נכון אמנם שיהודי צריך לשאוף תמיד להיות רוחני יותר, אבל בליל מתן תורה, אשר כל ענין קבלת התורה היה חיבור בין העולמות העליונים והתחתונים-אין זו הדרך! לא ישנים! על יהודי לדעת אשר רצון ה' הוא דווקא שיעבוד בעולם הזה הגשמי. יניח תפילין מעור בהמה על יד גשמית, דווקא בזה יקוים הרצון האלוקי הנעלה. ורק כך, משיח צדקנו יתגלה!

פרשת משפטים:

השבוע נקרא בתורה את פרשת משפטים, בה מפורטים ביתר הרחבה רוב הדינים הבסיסיים בחיי היום יום של כל יהודי, כהמשך לפרשת השבוע שעבר, פרשת יתרו, בה קיבלנו את התורה. אוקי? אז ככה מתחילה הפרשה:

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם",

זאת אומרת, כאן מגיעה התורה במילה "ואלה" ובאות ו' החיבור מוסיפה לנו על הראשונים, על עשרת הדיברות. לומר לנו אשר גם כל דיני המשפטים שנקרא השבוע בע"ה, ניתנו מסיני מידי הקב"ה.

כידוע, עשרת הדברות כוללת שני סוגי מצוות: הדברות הראשונות מבטאות את העניינים העמוקים ביותר באמונה בה' אחד ואילו לעומת זאת שאר הדברות מדברים בכלל על ציונים כל כך פשוטים בשכל כמו "לא תגנוב" או "לא תרצח"...

בחסידות מוסבר ההבדל הזה שכל כך קיצוני בצורה פשוטה ביותר: גם אותם ציונים פשוטים לכאורה כמו "לא תגנוב" או "לא תרצח" אמורים להתבצע לא מתוך ההבנה בשכל כמה שזה גרוע אלא מתוך ציות לציוויו זה של הקב"ה, וכל זאת מהסיבה אשר "כי על רוב פשעים-תכסה אהבה", חוק שנוצר מהחיים איננו יציב וניתן לשינוי תמידי, כללים הנעשים ע"פ שכל בלבד לא מחזיקים הרבה זמן, ראינו זאת אצל הגרמנים ימ"ש אשר חרטו על דגלם את נס ההומניזם, השכל והתרבות ואילו כאשר הגיעו למעשה-אז חיסלו הם 6 מיליון מאחינו הי"ד.

לעומת זאת, גם הציוויים הראשונים על האמונה בה' אחד, אינם אמורים להישאר בגדר אמונה בלבד אלא ההפך בדיוק, "דע את אלוקי אביך" כבר נאמר ועל כל יהודי להתעמק בפנימיות התורה ביחד עם האמונה הפשוטה והנצחית...

ישנם שלושה סוגי מצוות: חוקים, עדות ומשפטים. החוקים אלו המצוות שבלתי מובנות בשכל-כמו שילוח הקן. העדות-מצוות המראות על הקשר הנצחי של הקב"ה לבניו-כמו שמירת שבת והמשפטים-המצוות המובנות בשכל-כלא תגוב.

הרבי מחדש לנו השבוע אשר כל 3 סוגי מצוות אלו מחייבים לעבוד יחדיו: את המצוות המובנות בשכל נעשה קודם כל משום זהו ציווי של אלוקים. כך גם את מצוות העדות, ואילו את מצוות החוקים-נבצע ללא שאלות אלא מתוך קבלת עול והבנה פנימית אשר ישנם דברים שנעלים מבינתנו והשגת שכלנו עד בוא גואל, ודווקא החדרת תובנה זו היא שתוביל לקיום המצוות בפועל, ללימוד התורה הק' ביתר שאת ולהבאת הגאולה האמיתית והשלימה-תיכף ומיד ממש-אמן ואמן!!

פרשת תרומה:

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת..."

בפרשת השבוע, פרשת תרומה, הקב"ה מצווה את משה רבינו להתחיל באסיפת התרומות מכלל בני ישראל: זהב, כסף ונחושת ועוד 12 סוגי תרומות שונים, וכל זאת בשביל תחילת בנין המשכן, אשר כשמו הוא-מקום להשראת השכינה בעלמא דין, דירת ה' בעולם הגשמי, החומרי והתחתון שלנו דווקא וכמאמר רז"ל במדרש תנחומא, "נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים", ועל תאוה-אין שואלים שאלות...

אבל בכל זאת, שאלה אחת כן נשאלת והיא: ה' הוא הרי בלתי מוגבל כלל וכלל, ואם כן, משום מה ביקש הוא שנעשה לו מקום מוגבל שממנו נתפלל אליו? הקב"ה הוא אין סופי, מדוע בחר להשרות את שכינתו דווקא בבית גשמי? מדוע להגביל את הקרבת הקורבנות ולאסור את הקרבתן בבתים-ד"א, בבתים הפרטיים?! האם יהודי שיתפלל מביתו, לא יתקשר או יתקשר פחות לה' ח"ו?!

הביאור לשאלה זו הינו מיוחד מאוד, בחסידות מבואר אשר "כל הגבוה ביותר-יורד למטה ביותר", החכמה הגדולה ביותר היא להפוך את המקום הנחות ביותר-למקום הקדוש ביותר בעולם, וכמאמר בעל התניא קדישא: "כיתרון האור הבא מן החושך דווקא", הגדולה של הקב"ה היא לא להיות רק "בעל גבול", לא להיות בעל "בלי גבול" אלא לחבר את "הבלי גבול-בתוך הגבול", דווקא פה מתגלה עצמותו של הקב"ה ממש!

וכמו אשר אנו יודעים, שלמרות היות כל כלי המקדש במידה מוגבלת של סנטימטרים ומטרים, עם כל זאת, אחד מעשרת הניסים הפלאיים שהתרחשו במשכן היו "מקום הארון-אינו מן המידה", ארון הברית בקודש הקודשים ע"פ טבע-לא היה יכול להיכנס לתוך מגבלת המקום, הארון כן נכנס ולא היו יכולים להסביר את תופעה ניסית זו! ואכן, זוהי התשובה!

דווקא כאשר יהודי מגיע למשכן או לבית המקדש, העשוי מן אבנים, צומח וחי. זהב, כסף ונחושת-לאותו מקום גשמי אשר בו ה' השרה את שכנתו הנעלית, דווקא משם תגיע התפילה ישר להקב"ה, ללא הגבלות ומניעות כלל וכלל, ולא רק אשר הפכנו את התרומות לנעלות יותר וחיברנו אותם לקדושה אלא יותר מזה! הגשמיות בעצמה נהייתה קדושה, ואזי העולם כבר איננו העלם כלל וכלל!

והמסר אלינו הוא: ניתנה לנו היכולת להתחבר לה' לא רק בלימוד ובתפילה אלא גם במעשי היום יום שלנו, "בכל דרכך-דעהו", באכילה ובשתייה ובמיוחד בעבודה ובעסק, לא רק שהמסחר יהיה ביושר וע"פ כללי התורה אלא במטרה אשר המסחר עצמו-ייהפך מגשמיות לאלוקות! חודש אדר שמח ומשיח עכשיו!

פרשת תצאנו:

האם תיתכן הימצאות של פרשה אחת מזמן לידת משה רבינו עד הסתלקותו אשר שמו לא יוזכר בה?

מעניין לדעת שאכן קיימת פרשה אחת שכזו, בפרשת השבוע, פרשת תצוה, לא מוזכר שמו של משה רבינו ע"ה אפילו פעם אחת! בעל הטורים מסביר שהסיבה לכך היא אשר משה אמר להקב"ה כך:

"...מַחֲנֵי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ..."

והיות ו"קללת חכם-אפילו על תנאי באה", ואכן, דבריו התקיימו, ובפרשה זו.

כל פרט בתורה מדויק הרי לחלוטין, וצריכים אנו לבאר אם כן מדוע ולמה נבחרה דווקא פרשת תצוה, שיבוצע בה אותו "מחני נא מספרך" שנאמר בכלל בפרשת כי תשא? ואם אכן כך הוא הדבר, ופרשת תצוה היא המתאימה ביותר בתוכנה ל"מחני נא", מהו הקשר שלו לפרשה המדברת בכלל על העלאת הנרות במנורת הזהב, עשיית בגדי הכהונה, חינוך אהרן ובניו ועשיית מזבח הקטורת?!

עוד צריך להבין, הרי "שם" זהו רק דבר חיצוני, עובדה לכך היא שהאדם עצמו איננו משתמש בשמו לעצמו כלל! זאת אומרת שמהותו של האדם נעלית ופנימית יותר משמו, ואם כן, שם הפרשה "ואתה תצוה" מצביע על במפורש ומראה רמה גבוהה יותר מאשר שמו של משה, ומה הועילה השמטת שמו?

כדי להבין זאת יש להקדים ולבאר, אשר כל מעלתו של משה רבינו הייתה התורה, משמעותה הפנימית של מחיית שמו מן כל התורה(כרצונו המקורי) נוגעת לעצם המציאות שלו, כפי שהוא מאוחד עם התורה, ובאם משה רבינו מוכן למסור את נפשו בשביל חיי יהודים כאלו אשר גם נחשבים כחוטאים ועברו על ציווי בחטא העגל-זאת אומרת אשר משה רבינו מאוחד ממש עם כלל ישראל, עד כדי כך שלא ייתכן להפריד בניהם וכלשון רש"י: "משה הוא ישראל וישראל הם משה", ולמרות שלכאורה לא היה משה אמור כלל להיענש בגללם, בכל זאת, מחוב האחדות שהייתה בינו לביןם, ירד ממילא גם הוא איתם ביחד!

אחדות משה רבינו עם בני"ה הייתה עמוקה יותר מאחדותו עם התורה, ומתוך מסירות נפש זו היה יכול לוותר על כך ששמו יוזכר בפירוש בפרשת השבוע, פרשת תצוה שלנו דווקא, בה נאמר "ואתה תצוה": ואתה-דווקא הוא, נשיא הדור, הרועה הנאמן, דווקא ע"י עצמיות משה- היא זו שמקשרת ומחברת את כל בני עמו. תצוה-מלשון צוותא וחיבור- את כל ישראל יחדיו למציאות אחת, ולכן מובן למה כתוב "ויקחו אליך שמן זית זך", אליך-למשה ולא לאהרון, הוא אשר מגלה את העצמיות של כל היהודים ונותן להם כוח להתמודד בחשכת הגלות...

נאהב כל יהודי אהבת נפש אך במחיר מסירות נפש מצדנו, ודווקא מעשים אלו יהיו אלו אשר יגרמו תיכף ומיד שנזכה להתראות עם נשיא הדור שלנו, הרבי מליובאוויטש, אוהב ישראל האמיתי ביותר, בביאת המשיח-תיכף ומיד ממש!!

פירוש ב"ה - עשה

בהפטרת פרשת השבוע, פרשת כי תשא, מסופר על אליהו הנביא, כאשר עם ישראל היה מבולבל מאוד והלך אחרי נביאי הבעל ועבדו עבודה זרה, אסף הוא את כל נביאי הבעל ואת כל עם ישראל וזעק אליהם:

"עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים?
אם ה' האלוקים-לכו אחריו, ואם הבעל-(ח"ו)- לכו אחריו..."

ומיד נשאלת השאלה: מדוע עורר אותם דווקא במשפט: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"? הרי לכאורה היה צריך לומר כך: "עד מתי אתם עובדים לבעל?!", הגיעה השעה לחדול מלעבוד את הבעל ולהכריז: "ה' הוא האלוקים!", תחליטו!

השאלה תובן לאחר ביאור ההבדל בין עוון "עבודה זרה" סתם לבין עוון "פוסחים על שתי הסעיפים", והרי לכאורה, כיצד ייתכן בכלל שיהודי יגיע עד כדי כך שיעבוד עבודה זרה? יהודים הם מאמינים בני מאמינים ללא שייכות כלל לכפירה! הא כיצד?

הדבר יבואר ע"פ הרמב"ם שכתב שתחילת תעיית בני האדם אחרי עבודת כוכבים ומזלות הייתה משום שכאשר ראו שחלק מהשפעת ה' לעולם היא דרך השמש והירח, חשבו שהיות וכך צריכים להתפלל, להשתחוות ולתת כבוד גם להם, בכדי שיתנו להם את השפע הנדרש להם...

אבל האמת היא שלמרות שההשפעה עוברת אכן דרכם, אין עלינו לתת להם כבוד, לפי שאינם אלא "כגרזן ביד החוצב" וה' הוא זה שהחליט לפעול דרכם דווקא, ומאותה סיבה בדיוק את הורינו עלינו לכבד מהסיבה שהיו בעלי בחירה-חופשית בהבאתנו לעולם ואילו את הכוכבים והמזלות, לא רק שלא מכבדים אלא אדרבא-ישנה עבירה בדבר, מפני היותם סה"כ עובדים בתפקיד ונטולי בחירה! זהו אם כן ההסבר לאיסור העבודה לכוכבים והמזלות...

מתוך כך נבין שבני ישראל רצו אחרי העבודה זרה מתוך חשיבה שהיא תביא להם ריבוי השפעות גשמיות, ומזו הסיבה גם יהודים מאמינים בני מאמינים נכשלו בדבר רח"ל. אבל, עם כל זאת ישנה דרגה נוספת בדבר והיא פסיחה על שני הסעיפים. בניגוד לעבודה זרה סתם בה האדם עובר עליה מתוך אינטרס אישי נטו והיא הנאתו, פסיחה על שתי הסעיפים מסמלת אנשים שמאמינים גם בה' ולהבדיל גם בעבודה זרה. בפרטים רבים גרוע דווקא עניין זה יותר מע"ז סתם והנה הם לפנינו:

א. אדם זה לא יחזור בתשובה אמיתית מעצמו, באומרו "מה כבר עשיתי"?

ב. אדם כזה-"דיג-דג" הוא מושחת בתכלית, גם באמונתו הוא אינטרסנט??

ג. מ'כופר' ישר מתרחקים ואילו הוא-מחטיא גם את הרבים בשלל תירוציו...

הרבי מסביר שבדורנו אנו, אין לנו כבר את ניסיון העבודה זרה, אלא מה כן יש? כיום, הניסיון הוא ב"עד מתי תפסחו על שתי הסעיפים"-לעיתים בשביל תאוות וכסף נמסור את החיים הרוחניים שלנו ואת אמונתנו, התשובה לה' על כך תהיה החלטה עיקשת בדביקות נצחית בה', בלימוד

תורתנו ובשמירת מצותיו קלה כבחמורה, מתוך צעקת "ה' הוא האלוקים, ה' הוא האלוקים", ורק זה-יביא לנו כבר את המשיח-אמן!!

פירשת ויקהל:

השבוע נקרא בתורה בע"ה את פרשת ויקהל, פרשה זו והפרשה הבאה אחריה, פרשת פיקודי, הן בדרך כלל נקראות מחוברות, ואילו השנה, כשנה מעוברת, יקראו הן בנפרד, דבר משותף נוסף שישנו בפרשיות אלו הוא סדר עשיית המשכן, כליו, יריעותיו ודרך הקמתו, ובעצם מדובר בכמעט חזרה מוחלטת על פרשיות תרומה ותצווה, על כן כותב רש"י בתחילת "ציווי מלאכת המשכן" שבפרשתנו כך: "כבר פירשתי נדבת המשכן ומלאכתו במקום צוואתם".

למרות כל זאת אשר רש"י כתב שלא יפרש שוב על כל דבר ודבר כי כבר כתב זאת בפרשיות הקודמות, בקשר ליתדות המשכן כן פירש רש"י פה שנית והסביר: "יתדות, לתקוע ולקשור בהם סופי היריעות בארץ שלא ינועו ברוח". ונשאלת השאלה מדוע כפל את הביאור בפרשת תרומה? למה פירש שוב זאת?

עוד מעניין גם לדעת אשר בפרשת תרומה רש"י פירש: "ואיני יודע אם תחובין בארץ או קשורין ותלוין וכובדן מכביד שפולי היריעות שלא ינועו ברוח", בניגוד לביאור בפרשתנו בו קבע חז-משמעית-"תקועים בארץ"- מהו הטעם לשינוי פה?

הביאור לכך בפשטות: על הפסוק "ואת שמן המאור" רשי מבאר כך: "אף הוא צריך חכמי לב שהוא משונה משאר שמנים וכ'..." שמזה מובן אשר כל הדברים שנמנו כאן הוצרכו לחכמי לב דווקא שיעשו אותם, ותמוה, מדוע צריכים לחכמי לב בשביל עשיית יתדות ומיתרים? והתירוץ הוא לכן רש"י כותב שהיתדות היו חלק בלתי נפרד מהיריעות עצמם, כיון שבלעדיהם היו נעות ברוח, ומובן אשר חכמי הלב לא הסתפקו רק במלאכת המשכן ובהכנת היריעות בכללות אלא גם בדאגה לפרטים הקטנים, עד אשר דאגו גם ליתדות כדי שהיריעות לא יתעופפו ברוח, ולכן רש"י מדייק שוב בפרשה שהיתדות היו "לתקוע", ז"א שהיו תחובים בקרקע, כי בצורה הזאת מודגש שהם היו חלק מקביעת היריעות בארץ, בפועל!

הרבי מדגיש אשר מכאן יש הוראה לכל מחנך בישראל, לאותם "חכמי לב" שבכל דור ודור אשר אין מילוי חובתו של אותו אחד הוא רק ללמד את התלמיד את מה שיכול הוא להשפיע עליו ובכך מסתיים הקשר בין המחנך למחונך אלא הרבה הרבה יותר מכך! "חכם לב" אמיתי משתדל אשר אפילו עניינים בחינוך הנראים כטפלים וחיצוניים-כמו היתדות והמיתרים-יהיו שלמים בכל פרטיהם ורק כך, כאשר הוא "גומר" את

העמדת התלמיד על לפרטים הכי חיצוניים, אזי ישנה הוודאות אשר זהו דבר של קיימא, "לא ינועו ברוח", וגם כאשר ינשבו רוחות שונות בעולם, ישאר החינוך שקיבל כחינוך איתן, חזק וחדור בפנימיותו...

דורנו הוא דור ה"עקביים" לגבי הדורות האחרונים, בכל המדרגות, ועם כל זאת אומרים לנו אשר רק בכוחנו לגמור לברר את הבירורים האחרונים שלפני הגאולה, לקשור את היריעה לארץ ממש, ולהביא את המשיח בפועל ממש!

פירוש פיקודי:

השבת בקריאת התורה נסיים בע"ה את ספר שמות, "ספר הגאולה", גם באנגלית ספר זה מכונה בשם "אקסודוס", המראה על תוכן הספר, וכנאמר עליו גם במדרש, "שבו יצאו ישראל מאפילה לאורה", אם כן, עלינו להבין כיצד סיום הספר בתיאור מסעי העם במדבר קשור גם כן ליציאה מאפילה לאורה? יותר מזה נשאל, כיצד יסתדרו לפי המדרש הפרשות הראשונות שמתארות את הסבל הנוראי אותו סבלו העם בעבודת פרך? איך גם זה נכלל כחלק מספר הגאולה?

כדי להבין זאת עלינו להקדים ולבאר אשר המשמעות של "בכל מסעיהם" אינה הנסיעות עצמם אלא העצירות, החניות בהם עצרו בין מקום למקום, ואכן כך גם מפרש רש"י. אם כן, בכך לא יובן כיצד הגמרא אומרת על החניות במדבר: "כיון דכתיב 'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו', כמאן דקביע להו דמי(=הן נחשבות כמקום של קבע)", ואם כך, מדוע התורה מכנה את העצירות כמסעות בזמן שחנייתם הייתה באופן של "קבע"? מכך נבין, אשר הסיבה לכך שהתורה מכנה גם את החניות בתור מסעות, אינה נובעת ח"ו מתור חיסרון בחניות אלו, אלא להיפך, כל חניה היוותה סוג של "הכנה" למסע שלאחריה ולכן נקראו "מסע".

וההסבר לכך הוא אשר יהודים אינם אמצעי להשגת מטרה אחרת, אלא התכלית והמטרה היא בהם עצמם, בשונה מכל הבריאה אשר נבראת "בשביל ישראל ובשביל התורה". מובן אם כן, שכך גם לגבי העליות התמידיות שבני ישראל עולים, "ילכו מחיל אל חיל", כלומר, נכון שכל דרגה שאשיג היא הכנה לדרגה נעלית עוד יותר אשר אליה אגיע אחר כך, אבל יחד עם זאת, אין זה בצורה שהדרגה הנמוכה רק משרתת מטרה אחרת, אלא זוהי התכלית שלה: בניגוד לעולם הגשמי בו כל דבר מהווה הכנה לבירור שלו-כמו עור בהמה לתפילין, אשר לפני ההכנה הוא עדיין במצב אחר לגמרי, ונדרשת כאן הכנה למטרה אחרת, והיא שהיהודי יניח את התפילין-בנ"י הם המטרה עצמה ולכן כל דרגה שהצלחתי להגיע אליה בעבר, גם כשאמשיך הלאה אקח אותה איתי יחד עם כל ההישגים!

זהו הביאור לכך שגם מקומות החניה לפני המסע הבא נקראים בשם מסע, היות שלמרות שהעלייה בפועל תתרחש רק לאחר המסע, עם כל זאת, היות שבפנימיות ובהעלם גם החניה שלפני המסע- היא המסע בעצמו, וזוהי אם כן הסיבה מדוע גם המסעות שבסוף הספר נחשבים כחלק מהגאולה, היות ומטרתם הסופית הייתה ההגעה לארץ הקודש. כך גם נסביר כיצד הפרשות הראשונות גם נכללות בספר הגאולה, היות ומטרתם הפנימית הייתה הגאולה...

המסר אלינו כיום הוא שגם שאנו לעיתים שואלים את עצמנו מדוע עלינו לסבול כ"כ בגלות הנוראה הזו?! והתשובה לכך היא שהגולה היא חלק מהגאולה, עלינו רק להכניס את ה' לכל דבר ודבר, או-אז משיח יבוא מיד ונשמח שוב כולנו יחד...

בע"ה עוד תודפס ג'הדורה ג'לאה של ספר זה.

באם ג'צאת טעות דפוס או תוכן ג'סוייג'ת אנא עדכן.

כגו כן, ניתין לקבל את ג'קורות השיחות בפרטי יצירת הקשר.

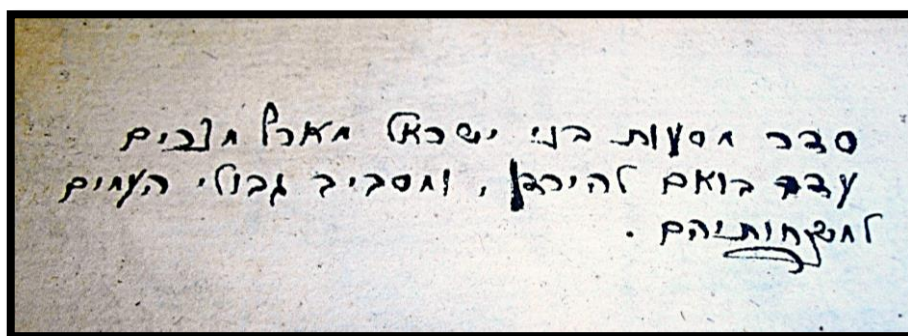
פרסום ראשון – כי"ק אדמו"ר מהר"ש

בקשר עם שמחת ה'דין נצח' דימים האחרונים ממש, עם הגיע הבשורה הטובה מחזרתו הראשונית של אוסף שניאורסון לבית חייו בהגעת כרך מסכת יבמות מסט הרבי המהר"ש, שמחים אנו לפרסם בפרסום ראשון כתבי יד קדשו של הרבי המהר"ש, הנמצא באותו ארכיון השווה כעת בעיר מוסקבא, רוסיא, וצולם ע"י אחי החתן – בקיץ דשנת ה'תשע"ה.

לתועלת הקוראים מובא ביאור ופירוט (לעיתים בדרך אפשר) בצדדים.

יה"ר שנשמע תיכף ומיד עת בשורת ה'דין נצח' המלאה, הן בהחזרת האוסף כולו למקומו האמיתי, הן בשייכותו של בית חייו לבעליו האמיתיים כפי רצון כ"ק אדמו"ר זי"ע והן בבשורה על ביאת גואל צדק בגאולה האמיתית והשלימה – תיכף ומיד ממש!

פריט מספר א':

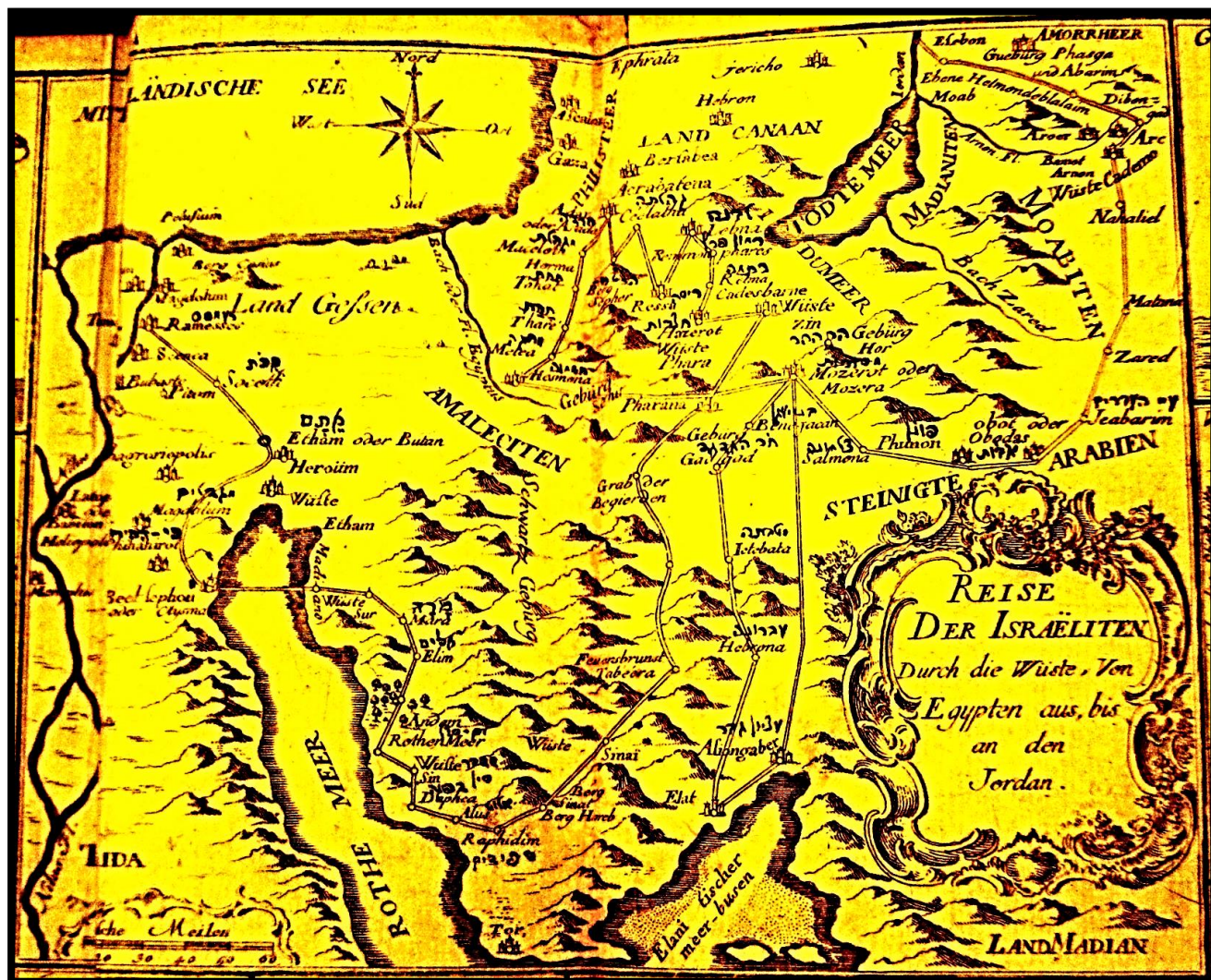
פענוח – "סדר מסעות בני ישראל ממצרים עד צבואם להירדן, ומסביב גבולי העמים למשפחותיהם.

ענינו – נכתב מעל כריכת הגדה של פסח מאוירת מדפוס מיץ תקכ"ז בה נוספו ציורי המשכן ומדבר סיני, כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע הוסיף זאת בעמוד הקודם להם, בעמוד עצמו תרגם את כל שמות המסעות.

פריט מספר ב':

ענינו – א' מן חותמות כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע, נחתם בסידור "כ"ק אדמו"ר (?) – כנראה דפוס שקלאוו" לצד אגרת כ"ד בתניא (מעניין לציין אשר סיום האגרת נשמט בדפוס זה!!).

פענוח- (מפת המסעות שהוזכרה לעיל, לפי המסלול) - רעמסס, סכת, אתם, פי החירות (?), מרה, אלים (?), ים-סוף, מדבר סין, דפקה, אלוש, הפידים, חצרות, ריסה, רתמה, רמון פרץ, לבנה, קהלתה, חרדה, מקהלת, תחת, תרח, מתקה, חשמנה, בני יעקן, חר הגדגד, יטבתה, עברוונה, עציון גבר, הר ההר, מסורות, צלמונה, פון, אבות, עיי העברים.

***

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר

זצוקלל"ה נבג"מ זי"ע.

לזכות

החתן הרה"ת **יאיר שמואל הכהן** שיחי'

והכלה מרת **אורית** תחי'

כהן

לרגל נישואיהם

יום א', אור ליו"ד מר-חשוון, תשע"ח